

POSTUPICKÝ OBČASNÍK

S!NGL

Rozhovor
s prof. Paloučkem

Maturitní přehled
a spoustu dalšího

Slovo úvodem

Vítám vás u nového čísla S!NGLU! Omlouváme se vám, našim věrným čtenářům, že nám toto číslo trvalo i na občasník poměrně dlouho, ale znáte to - lepší kvalita než kvantita. Vzhledem k tomu, že naše prodlení je způsobeno hlavně zaměstnaností většiny redakce maturitou, máme toto číslo plné maturitního tématu. Dočtete se ale také o tom, jak probíhá dobrovolničení na festivalu Jeden svět, jaké rady by vám rád sdělil profesor Palouček a spoustu dalšího. Po přečtení tohoto čísla vás bude další čekat až v příštím školním roce a i když nám bude od září chybět velká část současné redakce, včetně teď již bývalých šéfredaktorů, budeme se snažit vás nezklamat a kvalitu S!NGLU udržet na stejné úrovni.

Přeji příjemné čtení.

Aneta Jagschová, *šéfredaktorka*

4

Důvod proč se zabít

5

Jak vidět neviditelné?

6

Narnie na čip

7

Videohra mezi knihou a komiksem

8-9

Ondra Nápravník - rozhovor

10

Poezie bývala růží, nyní je to Bolševník

11

(Skoro) Město duchů - Jáchymov

12

Kdo přežije: MATFYZ

13

Martina Maixnerová - rozhovor

14-16

prof. Palouček - rozhovor

17

Život mezi

18-20

Maturita

21

Adéla Veiglová - rozhovor

22-24

Jeden svět v roli dobrovolníka

25

Trochu vyuzená kuřácká glosa

26

Poezie

27

Čist či nečist

28-29

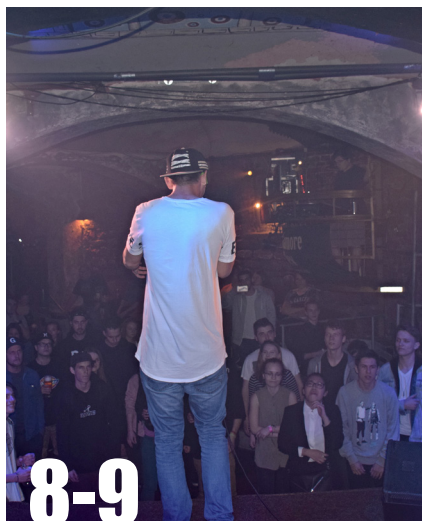
Asociálův kulturní přehled

30-31

Maturitní přehled

32-33

Cestování po Číně

8-9**11****14-16****32-33****13**

Jeden svět

**UMĚNÍ
SPOLUPRÁCE**

Festival dokumentárních filmů
o lidských právech

6-15/3/2017
Praha

22-24

Důvod proč se zabít

Aneb modrá velryba útočí

ADÉL BÍLKOVÁ

Tak trochu se divím, že se to sem dostalo tak moc pozdě. Chápu, Rusko je daleko a z Moskvy letadlo do Brna doletí o dvanáct minut dříve, než tam dojede vlak z Prahy. Prostě daleko. Moc jsem se v tom nevtala, protože by mě to donutilo to vyzkoušet, ostatně hledat si důvod k sebevraždě skrze hru je docela podivné. A taky nemám zapotřebí nechat si vyhrožovat od lidí. To je prostě jasný jako facka.

Určitě jste o tom slyšeli, modré velryby (aneb plejtváci) trpí tvrdými depresemi, které je donutí vyplavat na pobřeží a tím umírají.

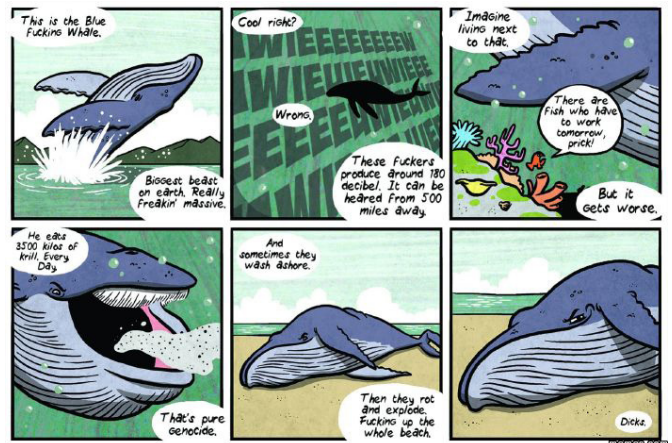
Začíná to jednoduchými, až labilními úkoly jako je třeba pozorování hororů ve 4:20 ráno. Trochu divný čas, nemyslíte? Ve 4:20 bych spíše hulila trávu, než dělala něco jiného, co tomuto času absolutně nepřísluší. Celá hra trvá 50 dní, s tím, že 50. den hry se musíte zabít, jinak zabijí vaše rodiče. V tomto případě bych řekla, že sirtoci jsou dost dobře v suchu, takže si konec mohou nechat ujít. To je prostě kyberšikana, která dostává úplně jiný rozměr.

„Vyřezej si do ruky modrou velrybu.“ – prosím? Co to po mně chceš? Buď se chceš zabít nebo nehraj takovou, s prominutím, přčovinu. Jak jsme se dostali k tomu, že si musíme hledat důvod, proč se pořezat? Pokud to chcete, nemusíte hrát hru, abyste se mohli řezat. Chápu, že pokud neumíte hrát Scrabble, tak musíte hrát něco labilnějšího.

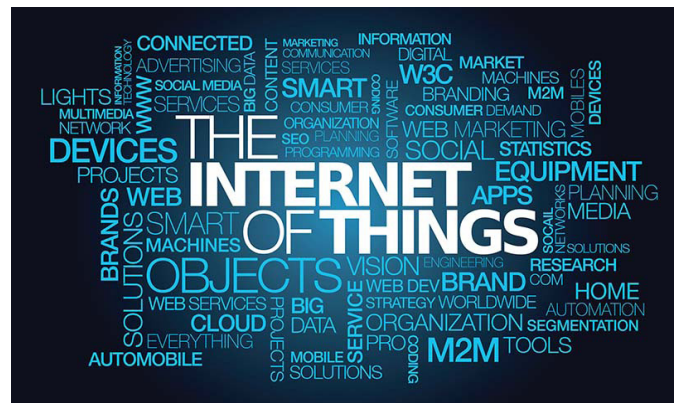
Do hry se dostanete pár „heštegy“ a čekáte, dokud vás nekontaktuje kurátor. A to mě přivádí k dalšímu filozofickému konstatování – lidé milují být ovládnuti. „Ano, prosím, ještě mi naplácej.“ Tohle je snad ještě víc absurdní než Caligula od Camuse.

Kdo jste ještě neviděli film *Nerve: hra o život*, doporučuji. To je krásný příklad toho, že takové věci mají právo na to, aby se děly jen ve filmech. Ne v reálném životě. Internet je zlý, a to žijete jen v jeho **deseti procentech**. Nechtějte znát ten zbytek. Je to sice adrenalin, ale k tomu se nemusíte hecovat, vždyť už jen **Truth or Dare** zabilo spoustu lidí. Proto si myslím, že by modré velryby měly zůstat tam, kde patří – v moři, popřípadě na pobřeží. Vy si třeba běžte plavat s delfíny nebo vzývat Bohy různých entit. A hlavně nehulte trávu a neberte drogy poblíž vlakových tratí a na skalách. Když to budete dodržovat, můžete se dožít alespoň třicítky.

Dle vyjádření Policie ČR, modrá velryba opravdu existuje. Její výlov asi musel být dost náročný. Zvláště když tato hra, pocházející z Ruska byla jen marketingovým tahem, jak dostat lidi na internet. Takže ne, neexistuje. Kyberšikana ale ano. Tolik k bezpečnosti. Když se budete snažit o tom mluvit a zbytečně to řešit, více lidí to zjistí, přemůže je zvědavost

a dostanou se do nebezpečí. A věděli jste, že čínská firma Huawei úzce spolupracuje z vojenskými složkami? V USA, zvláště ve vládě, je proto používání těchto telefonů zakázáno. Tady se o to ale nikdo nestará. Nejlepší, jak sbírat informace? Bylo jim jedno, za kolik to prodají. Důležitý bylo, dostat tyto zařízení do sítě. Úplnej kocourkov, co?

Jak vidět neviditelné?

ECW

Je všude kolem nás. Cítíme ji někdy více, někdy méně. Vidíme ji, i když její podstatou je neprojevování se. Přála bych si psát o něčem krásném a vznešeném, jako je třeba láska. Přála bych si, aby mě i ta bila do očí, ale není tomu tak. Kolem sebe vidím samou ignoraci.

Známe to všichni. Sedneme si do metra, do autobusu, kamkoli, zapneme hudbu a jdeme si jen vlastní cestou za vlastním cílem. Utápíme se v myšlenkách a sotvakdy si všimneme, co se děje jen za sklem, natož kolem nás. Lidé okolo nás nezajímají. Staly se z nich dávno objekty, které se hýbou, jsou nám podobné a přinejlepším nás nezdržují. Ze společnosti se začínají stávat jen shluky jedinců. Bojíme se všeho neznámého a neodvažujeme se vyjádřit své názory, protože se pořád cítíme sami.

Odvykli jsme si pomáhat a zajímat se o druhé. Nejčastěji to pocítíme, když si stoupneme před třídu

a máme prezentovat nějakou svou práci. Snad se na vás dívají alespoň vaši kamarádi. Zájem ostatních zůstal na obrazkách pod lavicemi. Nikdo vás neposlouchá, nikdo vás neopraví, když máte něco špatně, nikdo vám neřekne, co si o vašem názoru myslí. Nepomůžeme si navzájem rozvinout kritické myšlení, vždyť od toho tu je přece všemocný bůh se jménem od F.

Emoce? Co to je? Proč mi tak nadáváš? Dostáváme denně naservírované chvíle, u kterých nás média přesvědčují, co si o nich máme myslet a jak se cítit. Následně nám za naše city někdo vydrancuje peněženku. Skutečné city jsou raritou a i láska je možná jen pověra. Odvykli jsme si už i nenávidět. Je přeci mnohem snazší nic nevnímat a jít za cílem, kterým je alespoň průměrná práce kdesi v budoucnu a s jejíž pomocí budeme moci dovolit si od ní odpočinout.

Do hlavy je nám denně cpáno, že se musíme najít, že musíme poznat, kým jsme. Tak to mě radši dejte do

místnosti, kde mě budou všichni nenávidět, než do té, kde mě budou lidé ignorovat. Když mě chtějí nenávidět, alespoň budu vědět, že tam jsem. Budu vědět, nad čím se mám při svých činech zamyslet. Ale když mě budou všichni ignorovat? Jsem tam vůbec? Kdo jsem, když jim nestojím ani za pocit? Já nevím. Jak dnes můžu vědět, kdo tedy jsem?

Dnešní společnost se stala až odporně neosobní. Už jsme si odvykli spolu mluvit, radši si jen píšeme a vynecháváme část komunikace, kdy vidíme skutečnou reakci lidí. Mnohdy už opouštíme i slova a vyjadřujeme se obrázky, fotkami a gify. Asi je to jen důkaz, že historie se opakuje a hieroglyfy přijdou zanedlouho zpět do módy. Jen si nejsem jistá, jak moc je retro ještě cool.

Narnie na čip

ANETA JAGSCHOVÁ

Vraťte pamlsky zpět
a nechte si své rady
bufet byl zde mnoho let
teď žáci trpí hladu

Tělocvičnu novou máme,
svačina je skvělá věc
pohyb rádi uvítáme
bez jídla je škola klec

vymýšlíte vyhlášky
já se klepu pouze
na nás máte nářázky
hladovíme z nouze

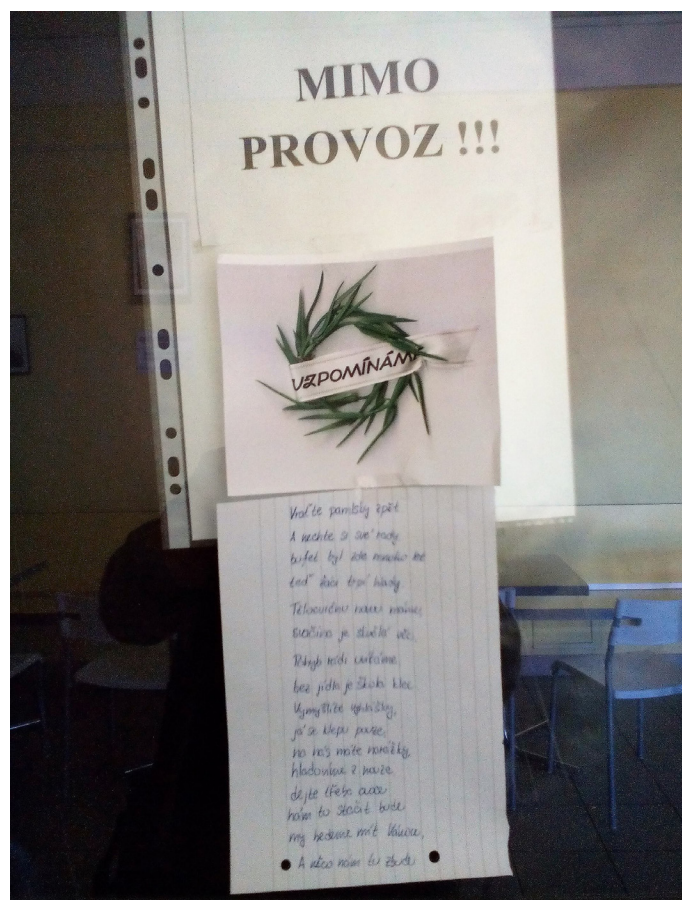
dejte třeba ovoce
nám to stačit bude
my budeme mít Vánoce
a něco nám tu zbude.
-anonym

Byl klasický březnový školní den – jedovaté obličejy všude kolem, matika za námi – a já jsem se se štěstím v duši těšila, jak si o následující velké přestávce pochutnám na své, od maminky připravené svačině. Jakmile ale otevřu svačinovou krabičku, slyším hlášení z rozhlasu: „Prosím všechny zástupce tříd, aby se o velké přestávce dostavili do třídy Sekunda B na krátkou schůzku.“ Chvilí mi trvalo, než má hladem zastřená mysl zpracovala tuto informaci a dobrala se k závěru, že funkci předsedy třídy zastává ona a že bude muset k ní patřící tělo přimět k opuštění místa a vyhledání schůzky školní rady. S těžkým srdcem jsem opouštěla svou svačinu a po cestě jsem se snažila rozpomenout, kdy se konala poslední schůzka školní rady a matné vzpomínky mě zavedly někam do začátku školního roku.

Když jsem se, společně s ostatními zástupci tříd, dostavila na místo určení, dozvěděli jsme se, že Ondra Vlk z Kvinty A projevil iniciativu školní radu uvést opět nějakým způsobem do provozu, ale pod podmínkou, že k tomu přibere ještě nějakého partáka, jelikož ve vedení pochopitelně nechce zůstat sám a tak jsem se stala spolupředsedou školní rady. Jako hlavní bod programu do blízké budoucnosti jsme si zvolili boj za znovuoživení školního bufetu. S odhodláním jsme se rozešli ke svým svačinám a přemýšleli o tom, jak by se tento boj dal uskutečnit. Záhy jsme ale zjistili, že buď už někdo takový boj svedl, anebo mělo vedení od začátku v úmyslu nešetřit zdraví studentů a dopřát jim tuky, cukry i éčka jako dříve, nicméně tentokrát jen vyvoleným – mladší studenti by se k automatu mohli probíjet pouze v plášti neviditelnosti, jelikož náš školní automat momentálně funguje podobně jako oddělení

s omezeným přístupem z Harryho Pottera. Ke vstupu studentům stačí pouze čip za 200 korun a občanka. Konečně jsme pro tento průkaz našli nové využití. Studentům z Prim a Sekund je sice tento pomyslný vchod do Země Zaslíbené díky tzv. pamlskové vyhlášce zapovězen, ale doufám, že přání anonymního autora výše uvedené básně, která pár týdnů zdobila náš uzavřený bufet, a i přání všech ostatních studentů prahnoucích po nezdravé svačině, byla vyslyšena.

Nám ale teď chybí hlavní bod programu (vlastně jakýkoliv bod programu) a školní rada plná lidí odhodlaných něco na našem gymnáziu změnit zbytečně stagnuje a tak vás vyzývám k aktivitě – pokud máte jakékoliv přání, nápad či stížnost týkající se naší školy a jejího chodu, neváhejte kontaktovat mě (facebook – Aneta Jagschová), Ondru Vlka (facebook – Ondra Vlk) či předsedu vaší třídy. Studentská rada existuje!

Videohra mezi knihou a komiksem

MARKÉTA MATĚJOVÁ

V osmdesátých letech chtěl Yuji Horii představit Japonsku americké adventure hry. Vytvořil *The Portopia Serial Murder Case* a odstartoval tak zrod zcela nového typu her. Začalo to tedy trochu omylem a dodnes to neskončilo – fenomén visual novel a dating sim se těší stále větší popularitě a vycházejí dokonce i první české tituly.

Grafická novela a simulace randění

Visual novel, česky grafická novela nebo také vizuální novela, je příběh ve formě počítačové hry. Hráč volí jednu z nabídnutých možností vývoje děje. Vaše volby mohou vést ke smrti hlavního hrdiny, či k jiné nemilé události – bad endu. Hlavní ale není výsledek, jde o onu cestu, jak se k tomu konci dopracujete. Pro vizuální novelu je tedy důležitý příběh.

V dating sim (zkratka pro dating simulator) je hráč hlavním hrdinou a snaží se získat náklonnost jedné z postav. Většinou má na výběr ze dvou až pěti osob s rozmanitými osobnostmi, o které se může ucházet. Celé *náměly* se dějí skrze interakce a odpovědi. Gameplay tedy spočívá v rozhodování, kterou cestou se vydáte – jako u vizuální novely.

Hranice mezi vizuální novelou a dating sim je tenká a tak jsou často zaměňovány. Dnešní dating sim mají vyvinutý děj a vizuální novely zase často nabízí charakter, o který můžete usilovat. Ovšem nejedná se o mírumilovný typ her. Člověk se někdy až diví, jak jednoduché je v těchto hrách zemřít. Například v *Amnesia: Memories*, pastelově zbarvené dating sim s nádhernou kresbou, často dostáváte jeden horší konec než druhý. Stačí se párkrát špatně rozhodnout a jedna z postav vás shodí do studny, ať si tam shníjete.

Stojí to jen čas

Dnes dating sim tvoří každý – od obrovských japonských firem přes uznávané grafiky až k nováčkům. Proto se často zcela liší kvalitou a cenou. Má to ovšem jednu značnou výhodu: pokud si chcete zkusit zahrát dating sim či vizuální novelu, máte možnost – a nemusí vás to stát ani korunu. Stačí zamířit na englishotomegames.net nebo lemmasoft.renai.us, což jsou stránky shromažďující neskutečné množství všech možných dating sim a vizuálních novel. Každý si najde své – má být hlavní hrdina muž navštěvující střední školu? Vyberete si. Nebo by si snad někdo přál drama o andělech a upírech? Rozhodně najdeme. Magie, draci a špetka road-tripu? Máme. A mít budeme, protože tento typ her nabývá stále větší popularity.

Většinou vám budou stačit dvě hodiny na to, abyste došli k jednomu možnému konci. Ovšem jsou tu vizuální novely, na jejichž hraní si budete muset vymezit daleko větší časový prostor, klidně čtyřnásob-

ný. Vaše emoce budou v průběhu hry proudit v mnoha podobách, od hněvu přes smutek až k slzám štěstí. V kvalitním díle se dokážete úplně vcítit do těch 2D postav, prožívat s nimi jejich radosti i strasti. Prožijete příběh, jehož strůjcem jste vy.

Les je hluboký a někde se začít musí

Pro ty, kteří nechtějí brouzdat v nekonečných spletech titulů, jsem zde vypíchl pár svých oblíbených.

Aloners – Zasazeno do postapokalyptického světa, přičemž vy zcela tvoříte hlavní osobnost hrdinky. Nachází se tu sice jen pár dalších postav, ale příběh je skvěle napsaný. A je tu Trash, který svou osobností vynahrazuje jakékoliv grafické nedostatky. Zdarma.

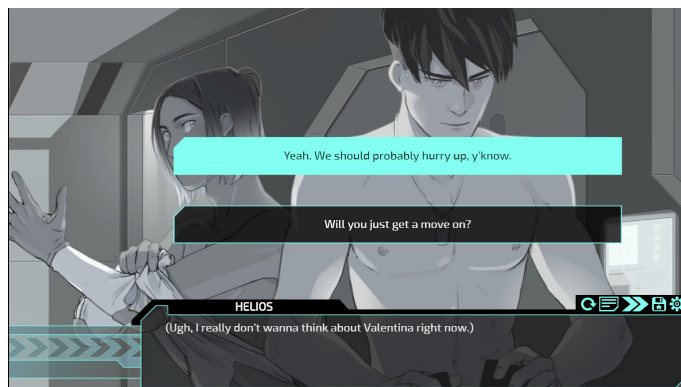
Halloween Otome – Tak zaprvé, tato hra je zdarma. Za druhé, je skvěle napsaná a ani minutu nenudí. Hlavní hrdinka, tedy vy, se dostane na Halloweenskou party celebrit trvajících dva týdny.

Hustle Cat – Nejenže si můžete vybrat pohlaví postavy, za kterou hrajete, ale máte i široký výběr potenciálních milenců. Vše se odehrává v kočičí kavárně, kde nechybí špetka magie. Na Steamu za 20 eur, ale často ve slevě.

The Blind Griffin – Skvělá kresba, dobré charaktery, zajímavé prostředí dvacátých let v USA. A tým autorek, které mají na kontě ještě pár dalších titulů. Zdarma.

Coming Out On Top – Velice vtipně napsané, rozmanité charaktery, prostředí vysoké školy a chytlavý soundtrack. Tip: až budete za hru platit, tvrdě, že jste z Texasu. Dostanete pár dolarů slevu na dani.

Zmínku si zaslouží také: Backstage Pass (showbusiness současnosti, 28 euro), Hatoful Boyfriend (geniální příběh o jediné lidské studentce na ptačí škole, ve slevách za 3 eura), Seduce Me (trochu zamotaný příběh, ale zdarma), Starfighter: Eclipse (drama ve vesmíru podle stejnojmenného komiksu, 18+), Mystic Messenger (pokud se vám podaří přežít, budete plakat slzy štěstí, zdarma)

Ondra Nápravník

ten beatboxer z 3. A

JAKUB BIELIK

Tentokrát tu mám rozhovor s klukem z 3.A jménem Ondra Nápravník, který se již 5 let věnuje beatboxu. Dozvíte se spoustu zajímavých věcí...

Takže Ondro, pro začátek, jak si se dostal k beatboxu?

Bylo to v 7. třídě na základce, když jsem koukal na youtube, kde jsem narazil na finále německého beatboxu, byl tam chlápek jménem Babili, beatboxer, ten se taky stal mým velkým vzorem. No a tak jsem si zkoušel dělat beatbox, až jsem se nakonec dostal do kroužku beatboxu, kde jsem

se naučil základy, no a časem jsem se stal samoukem a teď už se učím sám za sebe.

Docela neobvyklý způsob objevení nového koníčka. Kolik zvuků tedy umíš? A kolik jich zvládneš naráz?

No, základních zvuků umím asi tak 20, což není nic extra moc, ale když počítám třeba zbarvení kopáků a podobně, tak to je tak 50 zvuků. No a naráz umím jen dva, ale to není nic špatného. Při beatboxu zvuky občas dělám tak rychle, že to zní, jako bych dělat naráz zvuků pět.

Jasně, to mě dost často mátl. No každopádně věc, kterou jsem nepochopil, je, jak při beatboxu dýcháš? Vždyť to je nereálný!

Ono to je tak, že existují tři druhy zvuků a to: s výdechem, bez dýchání a s nádechem. Takže vlastně dýchám, když dělám dané zvuky. To je taky důležitý faktor, když skládám sety, aby šly za sebou zvuky na střídačku.

To celkem dává smysl. A co vlastně tvé úspěchy, jsou nějaké?

No pro mě jsou asi takový tři nejdůležitější. První byl v říjnu na Esh Beatbox battle, což byl mezinárodní turnaj, kde jsem skončil mezi top 4 a to jako jediný čech. Další byl úspěch byl turnaj Umtrh, který probíhal v továrně, kde jsem vyhrál, tudíž skončil na prvním místě. No ale pro mě byl asi největší úspěch vystoupení na koncertu CheckMateBatch, rapová skupina lidí ze školy, kde jsem vlastně byl první před jejich koncertem.

Proč považuješ tohle za svůj největší úspěch?

No asi lidi, hodně „hypovali“, bylo vidět že si to užívají, kdykoliv jsem přestal mezi sety, abych se napil, tak dav furt podporoval, byl to pro mě z beatboxu zatím nejlepší pocit. Měl jsem připravený 4 sety a 7 dropů, což jsem doplňoval freestylem.

To mě přivádí na další dvě myšlenky: co freestyle? A jak často děláš sety?

Freestyle občas, ale stává se mi, že tam dám prvky ze setů a občas se i opakuju. No a sety, sety jsem dřív měnil častěji, teď je spíš poupravuju a přidělávám, třeba někam jdu a jen tak si beatboxuju a chytne mě to, no a tak si to nahraju na mobil a vrátím se k tomu a spojuju to s dalšími věcmi.

Kdy máš další soutěž? A jak to vidíš s úspěchem?

Další soutěž mám 1. července. No a jestli vyjde losování dobře, tak to vidím i na finále.

Držím palce... což hned navazuje. Chodí tě podporovat lidi ze třídy, ze školy?

No, záleží, ale docela jo, někdy víc lidí, někdy míň, ale hrozně chci poděkovat Vojtovi Jedličkovi za podporu, protože byl zatím na všech mých vystoupeních, takže díky moc. Samozřejmě si cením každý podpory.

A poslední bonusová otázka...dáš mi cigo?

Kámo, támhle je trafika.

Poezie bývala růží, nyní je to Bolševník

Aneb invazivní druh šílenství

ADÉL BÍLKOVÁ

Poezie je velice delikátní záležitost. Poezie je umění. Poezie je důležitá. Poezie nejsou rýmovánky. My poezii neděláme, my z ní děláme šhubánky a já šhubánky z duše nenávidím.

Poezie je jediná věc, pro kterou potřebujete to nejjednodušší – ruce. Na přemýšlení je tu mozek a na pohyb nohy. Nikdy jsem neprošla poeti-vývojem, že bych se někdy nějak zlepšovala. Ve skutečnosti teď fandím slam-poetry. Ale to jsou věci, o kterých psát nechci. Takže dovolte mi vám říct, jaké to je číst na autorském čtení. A pokud nemáte ego tak vysoké, že mnohdy prorazí strop v nějakém loftovém bytě, musíte se připravit na stres.

Když začínala českobudějovická literární akce „mezi námi“, byla jsem u toho. Teoreticky. Dva studenti, Václav Křenek a Šimon Leitgeb (Šimon vydal svoji první sbírku, doporučuji!), se rozhodli, že by chtěli v Českých Budějovicích stvořit literární akci, která by sdružovala mladé autory poezie a zároveň i ty starší... co to melu, vůbec nevím, o co jde, ale ta akce furt běží, tak se to asi chytlo.

A na druhé čtení jsem byla přizvána, abych hrdě účinkovala mezi ostatními. Pokud vám mohu poradit, nedělejte to. Bylo to moje první čtení a ještě k tomu v cizím městě, protože předvádět se v Praze, která už je tolik zasyflena různými básnickými entitami, že byste z toho mohli dostat chlamydie se špetkou chilli, je asi tolik bezpečné, jako jet na východ Ukrajiny bez víza, nebo rovnou na Krym. Z legend vím, že budějovičáky nemůže nic překvapit, protože znám příběh o tom, jak se při čtení jeden chlapec svlékl do naha, a ještě si před lidmi vyhnil. Tohle prostě nemůžu trumfnout.

Stačí jen trochu dýchat a jakmile si sednete na tu stoličku, uznáte, že přece jenom to nemůže být horší,

než kdybyste přišli na štědrovečerní večeři nazí. Ne, tohle musí být mnohem, mnohem horší. Začnete číst a dostanete se do určitého transu, kdy čas utíká jinak, než jste zvyklí. A tak, když skončíte, sklídíte nucený potlesk a zase zaplujete pryč.

Lidi vás ale pochválí, tak si asi nechtějí prostřelit mozek kulkou z revolveru.

Po čtení za mnou přišel Šimon s tím, že mě nestihl, protože se šel na záchod vymočit. Buď močil dvě, nebo pět minut, teď je to jedno. Chápu, že vymočit se bez kousku prostředníčku může trochu dělat problémy. Můžu vás ujistit, že i když přijdete o kus prstu, pořád můžete psát básně. Jen si už Šimon nikdy nezahraje na kytaru.

A proč jsem nečetla v Praze? My, básníci, máme mnohdy vysoká ega, co se týče ostatních básníků, protože formy poezie jsou už jiné než před sto lety, a tak si myslíme, že můžeme prorazit i s vlkem v gatích. Musím ale zklamat. Všichni jsme nuly. Jde jen o to si to přiznat, protože potom jste už jen krůček od toho, odradit ostatní, aby přestali kurvit poezii víc, než je to nutné.

Proč ale stále nemůžeme přestat? Protože poezie je invazivní šílenství, je to zvyšování serotoninu v mozku svazující vám dech. Je to vyjádření sebe sama. Hledání nových témat je dost těžké, vyjadřovat se ke stejným tématům jinak by mohlo být dobré. Rýmovánky jsou pro děti, básně jsou o milování a poezie o šukání.

(Skoro) Město duchů

Jáchymov

MARTY JANÁKOVÁ

Chtěla bych vám představit jedno z mých oblíbených českých měst, kterým je Jáchymov. Je to maličké, staré městečko nedaleko Karlových Varů, které má opravdu daleko k bohaté krásě například Prahy. A možná i proto ho mám tak ráda.

Jáchymov byl založen v roce 1516 jako středisko těžby stříbra. Už v roce 1535 v něm bylo postaveno 1 200 domů s 18 000 obyvateli, tím se stal druhým nejlidnatějším městem v Českém království. V roce 1930 zde zbylo jen 900 domů s 6 000 obyvateli, v roce 1991 600 domů s 2 500 obyvateli a počet stále klesá. Zrušili zde veškeré železniční tratě a většinu autobusové dopravy. Opuštěné domy zůstaly nedotknuté a chátrají.

Nejznámější je asi svými uranovými doly, ve kterých Marie Curie-Sklodovská objevila radium a později za to získala Nobelovu cenu. Uranové doly byly využívány i nacisty a komunisty na jejich jaderné projekty. Vedle dolů fungovaly koncentrační a pracovní tábory, ve kterých pracovali jako levná síla – většinou političtí – vězni neboli muklové. (Mukl = muž určený k likvidaci.) Na toto téma se zaměřuje i jáchymovské muzeum, které je velice zajímavé a určitě doporučuji se do něj podívat, pokud se sem někdy dostanete.

Jasně, už končím s nudnou historií a posunu se dál. Odmala jezdím do vesnice Mariánská, která je kus od Jáchymova. Většinou je to kvůli lyžování na Klínovci, ale letos to bylo čistě z kulturního zájmu. A taky protože bylo moc teplo a nikde se nedalo lyžovat. Tak jsme se jednoho krásného dne rozhodli, že si vyrazíme na výlet. Na výběr bylo víc možností a já, protože mám radši izolovanější, opuštěnější místa, jsem si vybrala Jáchymov. Většina si říká, co chci sakra dělat v takový starý díře, kde jsou jen hnusný vyhořelý baráky a ani jeden mekáč. S tím jsem je poslala někam a šli jsme.

Za celou cestu jsme potkali maximálně pět lidí a ti nás pozdravili lehkým pokývnutím s úsměvem. Nejen tenhle druh klidu mám na tomhle místě ráda, ale taky mám asi trochu úchylku na staré věci. Není se potom co divit, že mám celý foťák zahlcený fotkami polorozpadlých domů. A když už jsme u těch domů – nejsou to jen rodinné domky, ale i staré školy, lékárny atd. Měla bych podotknout, že většina z nich byla odemknutá a tím pádem v podstatě „volně přístupná“. Nemohla jsem si odepřít to dobrodružství a do několika z nich jsem se šla podívat a řádně vše zdokumentovala. Potom, co jsem většinu prolezla, jsme šli dál a narazili jsme na dům, kde jsme skrz okna viděli spoustu nakupených starých věcí. Kamarádka si hned vyhlédla kolo a už plánovala, jak tam vleze oknem a vezme si ho. V tom jsem si ale všimla, že uvnitř někdo chodí, upozornila jsem ji na to a čekala jsem, že tedy rychle odejdeme. Ale ne, ona začala volat na pána a nechala se pozvat dovnitř. Nakonec jsem byla ráda, že to udělala, protože vnitřek byl úplný ráj pro lidi, jako jsem já. Byla tam spousta starých věcí a tím myslím sakra starých věcí. Stará kola, motorčky, boby, psací stroje, foťáky, celá zařízení kuchyně, spousta oblečení, bot a prostě všechno, na co jsem si mohla vzpomenout.

Dokonce se nám podařilo od něj něco koupit, i přes to, že je to jeho soukromý majetek a nemá povolení na prodej. Když jsme se ho zeptaly, co by na to asi řekl Babiš, odpověděl, že v Jáchymově se na Babiše sere. Řekla bych, že nejen v Jáchymově.

A pokud nejste fanoušci starých věcí, můžu vám nabídnout i něco trochu jiného. Je tu totiž i obrovský lázeňský dům s aquaparkem, ve kterém využívají radioaktivní prameny a můžete se tam skvěle zrelaxovat. Samozřejmě nesmí chybět ani obchod s jáchymovskými oplatkami, což je, upřímně řečeno, jen horší a levnější verze Kolonád. Trochu dál se můžete podívat do už zmíněného hornického muzea nebo do dolů. Vedle muzea se potom nachází i zrekonstruovaný Kostel svatého Jáchyma a svaté Anny, který můžete zdarma navštívit. Pokud tedy někdy zatoužíte zajet na výlet někam, kde to není tolik mainstream, určitě se podívejte sem.

Kdo přežije: MATFYZ

HELČA KONVALINOVÁ

„MATFYZ – tady to máš spočítaný“

- Richard Kania, 2017

Kdo by se netěšil na školu v přírodě? Rozhodně někdo, kdo už někdy byl v chatě Matematickofyzikální fakulty Univerzity Karlovy Mariánská.

Po třech hodinách jízdy v zadýchaném autobuse jsme konečně dorazili k místu, kde jsme měli strávit následujících sedm dní. Musím říct, že i když už jsem při cestování narazila na ledacos, oproti tomuto to byl čajíček. Všechno začalo, když si nás po hodině čekání, zvonění, volání a klepání konečně někdo všiml. Když vás místní spolumajitelka přivítá větou: „Ještě, že jste tak křičeli, jinak bych vůbec nevěděla, že někdo přijel,“ možná se tomu zasmějete. Opravdový luxus ale začal až výpadkem elektriny, dřevými a špinavými dekami, studenou vodou a třemi záchody pro třicet lidí. A když už jsme si říkali, že horší to být nemůže, přišel čas na oběd.

Pamatujete si na scény ze školních jídelen, kdy vám kuchařka kydne „cosí“ na talíř a s jídlem vám předá i své kožní nemoci? Ztrojnásobte to. A pokud to s vámi nic neudělá, přijedte se o svůj optimismus podělit i za lidmi z Mariánské. V restauraci „Na Sluníčku“ nás totiž přivítali vývarem z ponožek a těstovinami s olejem a cibulí. Nejlepší byl na celém jídle způsob jeho servírování. Paní kuchařky nám totiž vždycky jídlo trochu rukavicemi načechraly (k čemu taky naběračky, že?) a umístily na kraj talíře, aby se pak lépe myl. Kung-fu panda by si tu ovšem přišel na své, protože jiná příloha než knedlíky v podstatě nebyla. Rekord ale nepřekonal ani Ondra Melzer se svými dvaceti třemi knedlíčky.

Paní profesorky pro nás měly pestře, pro některé až moc, nabitý program. Největší zážitek jsme získali v lanovém centru na Plešivci, kde se nás pokoušely zbavit, a to volným pádem z šestnácti metrů a houpáním na stotřicetimetrové houpačce. Všichni jsme bohužel přežili a museli se vrátit do chaty. Předposlední večer, když už jsme toho měli dost, jsme si všechnu zlost vybili na svých spolužácích při hře Dekomlat.

Sice mě ještě nepřestalo bolet břicho, jsem celá spálená a poštipaná a doteď cítím únavu celého těla, ale i tak jsem si celý ten týden moc užila. Ani nevíte, jak si teď vážím teplé vody, jídla ze školní jídelny a bílých ponožek po celý den. Všechno je jednou poprvé, ale doufám, že tentokrát i naposled...

- Dekomlat

- I učitelé z toho šílí

Martina Maixnerová

NELA ROŠTOKOVÁ & ADÉLA BÍLKOVÁ ML.

Několikanásobná mistryně republiky, mistryně střední Evropy, mistryně Evropy a 5. na mistrovství světa do 19 let v plážovém volejbale. Že jste o ní ještě neslyšeli? Tak to bude chyba někde u vás. Tuhle holku totiž potkáváte denně na chodbách. A my vám ji v krátkém rozhovoru představíme!

(smích)..Připravená? Kdyby ses mohla znovu rozhodnout, na kterou školu půjdeš, vybrala by sis jinou?

Asi ne. Zůstala bych tady. Tady se mi líbí.

Jaký je tvůj nejlepší zážitek z Postupické? Na co ráda vzpomínáš?

Asi lyžák. V sekundě nebo v tercii, to si nepamatuju. Bylo to dobrý smelování kolektivu. Prostě super.

Měla jsi na škole někdy nějaký větší průšvih?

Jsem hodná holka. (smích)

Jak zvládáš kombinaci školy a volejbalu?

No upřímně moc ne. Jako, snažím se to co nejvíc skloubit, ale je to těžký, když v tý škole nejste. Fyzika, matika... buďto máte pětky, nebo se šprtáte celý večer. Takže v mém případě to první.

Jak jsi oslavila titul halové mistryně republiky do 20 let? (25.3.2017)

Protože kluci ze stejného klubu si odnesli titul také, tak jsme měli pankráckou oslavu v restauraci. Taková malá skupinka, moc alkoholu tam nebylo.

Jaké máš cíle po maturitě? Zejména sportovní?

No...

Chceme slyšet Tokio! (LOH2020)

Tak Tokio samozřejmě (smích). Kdybychom se tam fakt dostaly, bylo by to úžasný. Ale beru to s rezervou, času je ještě dost. Jinak všechny možný šampionáty, světový a tak.

Na jaké nejbližší velké turnaje se připravujete?

Teď se připravujeme na mistrovství Evropy do 20 a do 22 let a potom ještě MS v Číně do 21 let. Tam Česká republika nemá ani místo, tak zkusíme divokou kartu.

A studijní cíle, vysoká škola?

Mě to stále táhne k medicíně, to bych hrozně chtěla. Ale bude to těžký no, chtěla bych to aspoň zkusit. Asi tak.

Tak děkujeme za čas a sportu zdar!

**„Já jsem takovej
puberták říznutej
senilním dědkem.“**

ANETA JAGSCHOVÁ

Jirí Palouček - 61 let, ženatý, dvě děti. Tento sympatický profesor se narodil v Českém Brodě. Studoval na Pedagogické a Přírodovědecké fakultě UK. Kromě našeho gymnázia učil mimo jiné i na vysoké škole, kde si mezi studentkami našel svou budoucí ženu, která nyní pracuje také ve školství. Jeho dvě děti jsou velmi úspěšné. Syn vystudoval konzervatoř a zároveň i strojní fakultu ČVUT a dcera vystudovala ekonomii. Pan profesor Palouček učí na naší škole již devatenáctým rokem a dle jeho slov by tu určitě alespoň do důchodu vydržet chtěl, tak snad nás ještě nějakou dobu neopustí.

„Já vím, že jsem celkem osobnost“

„Já jsem takovej puberták říznutej senilním dědkem.“

Máte nějaký koníček, nějakou vášeň?

Vášně ... (smích) o těch si už jenom čtu. Baví mě ale něco dělat rukama - na baráku, na zahradě, s autem - cokoliv, co zvládnou a co neohrožuje život, ale vzhledem k tomu, že jsem samouk, tak občas něco podělám. Přes týden jsem učitel a o víkendech a prázdninách takový Ukrajinec dělající všechny práce. A nepřemýšlel jste v mládí o nějaké profesi, kde se „dělá rukama“? V jaké profesi jste se viděl jako dítě?

Kosmonaut nebo popelář - to vůbec ne. Kupodivu je zvláštní, že já jsem chtěl být tím učitelem už někdy od toho druháku na gymplu. Nevzal jsem kantořinu vůbec jako z nouze ctnost a vydržel jsem u toho od studií po současnost.

Nelitujete toho rozhodnutí?

Kdybych si mohl vybrat znovu, jak se znám, udělal bych to samé. Akorát je pravdou, že učitelské povolání je hezké, ale není příliš finančně ohodnocené. Pokud srovnám své příjmy s příjmy svých spolužáků, kteří vystudovali medicínu, práva nebo ekonomii, tak jsem na tom docela mizerně. Pokud to srovnám se svými dětmi, tak jsou na tom taky podstatně lépe, i když jsou mladé. Alespoň Vás má kdo žít.

Oni už žijí sami a starají se sami o sebe.

Jaký jste byl v mládí? Byl jste například nějakým „lamačem dívčích srdcí“?

Lamač srdcí ani ne, ale byl jsem pohledný. K holkám jsem se choval slušně. Dokázal jsem je dokonce vyslechnout, aniž bych je přerušoval, takže jsem byl mezi děvčaty docela oblíbený, ale rozhodně jsem toho nezneužíval.

Jakým jste byl studentem?

Myslím, že jsem byl vždy studentem, jak by to asi mělo být. Někdy jsem měl období, kdy jsem byl lajdák, ale jinak jsem se učil. Když jsem chodil na gympl, tak mi máma řekla: „Když budeš mít čtyřku, tak tě z tý školy beru, protože buď jsi flákač a nebo jsi blbej a nemá smysl, aby jsi tam byl.“ Gympl byl poměrně náročný, ale když jsem tam nastoupil, měl jsem 2 trojky a pak už jen jedničky a dvojky až do maturity. Byl jsem přemýšlivý, měl jsem slušnou paměť a taky jsem se každý den učil a to jsem k tomu přitom ještě hrál fotbal.

To je obdivuhodné. Jak si myslíte, že Vás vidí studenti?

To je těžká otázka. Určitě každý jinak. Každý je jiná osobnost a každý má jinak postavený hodnotový systém. Myslím si, že někomu vyhovuji, někomu ne a už to nehodlám měnit, protože zaprvé - jsem starej a za druhé - na světě není člověk, který by vyhověl všem lidem.

A myslíte, že jste spíš oblíbený či neoblíbený?

Myslím si, že někteří studenti mě můžou a jiní ne, a myslím si, že těch prvních je zatím víc. Ale třeba jsem namyšlený a je to jinak.

To určitě nejste. Chtěla jsem se Vás zeptat na Vaši často používanou hlášku „klid a mír“. Zní to mírně „hipísácky“. Máte třeba blízko k hippies smýšlení?

K hipisákům nemám blízko. Já jsem vždycky byl svůj se všem svými chybami i přednostmi. Samozřejmě se mi někdo líbil z herců nebo muzikantů, ale nikdy jsem nikoho vědomě nekopíroval. Možná, že v podvědomí něco maká, to nemůžu vyloučit, ale vědomě ne.

Často prý své hodiny prokládáte srovnáváním doby. Jaký máte názor na současnou dobu? Přejde Vám, že v něčem bylo, jak se říká, „za komunistů líp“?

Za komunistů byla přeci jen jistota. Jistota i toho špatného, ale jistota. Řekl bych, že v současné době jsou jistoty dost malé, pokud vůbec nějaké. Někdy mi připadá, že doba vymknutá z kloubů šílí. Jinými slovy, doba se mění tak dramaticky rychle, že starší člověk už nestihá a někdy ani nechce akceptovat ty požadavky, které současná doba klade na lidi.

Současným mladým lidem budoucí svět nezavidím. Že mohou někam jet a pracovat nebo studovat v zahraničí, to pro mě zase taková výhoda není, protože já jsem a vždy jsem byl takový venkovský řepák zarostlý do místa, kde jsem vyrůstal a kde jsem se narodil. Jako mladý jsem měl možnost studovat v Německu - v Lipsku. Už jsem to měl dokonce i dojednané, ale pak jsem od toho couvl, což mě trochu mrzí, protože kdybych vystudoval fyzikální chemii v Německu, tak dneska bych na tom byl asi s platem lépe, než jako učitel, ale člověk nemá litovat toho, co se stalo.

U vaší generace je pravda, že jste na tom podstatně lépe jazykově, než jsme byli my. Zejména s angličtinou, hlavně proto, že se kamarádíte s počítači a všechny ty příkazy jsou tam v angličtině. Na druhou stranu mi ale přijde, že vy jste tak zahlceni těmi všemi informacemi, že často nedokážete rozlišit ty hodnotné od braku a drbů. Jste rozhodně informovanější než jsme byli my, ale je otázka, zda to znamená, že víc víte nebo máte v hlavě jen větší zmatek. Někdy mám pocit, že spíš to druhé.

Asi to převažuje.

Také si to myslím, ale rozhodně to zas není tak, že bych si myslel, že je tu většina studentů hloupých. Spíš myslím, že jim zabere spoustu času hraní si s mobilem, sociální sítě, počítačové hry a takovéto věci a pak jim nezbyvá čas na učení a na studium. Ale nejsem děda vševěda ani šalamoun, třeba se mýlím.

Jak moc si myslíte, že se svět změní v následujících 100 letech?

To si nedovolím odhadnout, ale bojím se toho, že jako lidstvo nedopadneme dobře. Když vidím současný svět, jak se každý den něco hrůzného děje ... zkrátka a dobře - je to neklidná doba. Spousta věcí se na světě vyvíjí a hlavně se stále někde válčí, stále jsou nějaké revoluce a umírají lidé. Umírají i na banální nemoci, hlad a žízeň a to v 21. století, přitom v některých částech světa lidé neví, co s prachama, co s roupama. Neříkám, že jsem pro to, aby měli všichni stejně, ale tohle je určitě špatně. Nedovolím si odhadnout, jak se věci budou vyvíjet, ale řekl bych, že vaše generace a možná ještě i moje generace zažije velké společenské otřesy a změny.

Zajímáte se o politiku?

Přilíš ne, protože já jsem jí hodně znechucen. Rozhodně se necítím být nějakým politologem. Noviny nekupuji, televizi moc nesleduji, ale samozřejmě si občas něco přečtu třeba na internetu a zjišťuji, že spousta obyčejných lidí má daleko lepší a rozumnější názory než politici. Jinými slovy - mám pocit, že ti, co nás údajně zastupují a mají pro nás pracovat, pracují spíše jenom pro sebe a pro bohaté banky a firmy.

A koho byste rád viděl po prezidentských volbách na Hradě? Máte nějakého favorita nebo třeba nějakou volbu jako „menší zlo“?

Nemám. Nevím, jestli třeba pan profesor Drahoš, bývalý šéf akademie věd, by nebyl dobrá volba. Moc se v tom ale nevyznám. Je to určitě vzdělaný člověk, ale ona jedna věc je vzdělání v chemii, které jistě má, a druhá věc je, jak uvažuje z politického hlediska. Myslím si, že politik nemusí být dobrý chemik, ale měl by mít přehled v politických záležitostech. Pro politika je jenom chemie nedostatečným vzděláním.

Takže sebe, jakožto člověka s chemickým vzděláním, byste neviděl rád na Hradě?

(smích) To tedy určitě ne. Já bych do téhle vysoké politiky nechtěl jít, protože si myslím, že tam nelze být úspěšný a současně se, jak se říká, neumazat. Je tam spousta zákulisních čachrů a podobných věcí, které mě odpuzují.

To chápu. Myslíte si, že jste našel svůj smysl života?

Já myslím, že ano. Myslím si, že pár lidí si časem vzpomene, že je učil nějaký Palouček a i když třeba většina z nich nebude umět z chemie nic, tak někteří ano a ti ostatní si třeba řeknou: „jo, ty hodiny byly fajn. Byla s nim sranda.“ Já si nemyslím, že můj život je tak významný, abych na smysl svého života měl zase tak velké, přehnané požadavky. Takže mi stačí, že pár lidí jsem něco naučil a pár lidem jsem se třeba líbil svými názory na svět a život. Snažil jsem se žít tak, abych se za sebe nemusel stydět. To bylo takové moje krédo a myslím si, že až na výjimky se mi to povedlo.

Tak to je dobře. Nakonec jsem se vás chtěla zeptat, zda byste neměl pro nás studenty nějaké sdělení, moudro nebo radu do života?

Já bych chtěl vzkázat studentům, aby se učili, dokud na to mají hlavu, podmínky a čas, protože času i příznivých podmínek bude postupně čím dál méně – za čas budou mít rodinu, budou muset vydělávat peníze a tak dále. Měli by se něco naučit, protože každý člověk by měl něco dobře umět. Jestli bude člověk umět stavět dům, učit, léčit nebo třeba dělat účetnictví, to už je jedno, ale každý člověk by se měl zkrátka naučit něco pořádně.

V tomhle středoškolském věku to už jde do hlavy dobře, tak mi přijde škoda každé proflákané hodiny. Skoro všichni lidé, kterých jsem si vážil -vysokoškolští profesori, docenti a tak dále, mi řekli, že základ jejich pozdějšího vzdělání vznikl na gymnáziu. A já se obávám, že mnozí naši absolventi budou mít ten základ dost slabý a že je bude v budoucnu čekat hodně práce, takže bych chtěl studentům prostě vzkázat, ať studují, dokud na to mají vhodné podmínky a čas.

Tak to je myslím přesně věc, kterou potřebujeme slyšet. To bych od Vás potřebovala slyšet v primě, kdy mi to nedocházelo ...

No, já mám rád i když se lidé umí bavit, ale jak jsem už říkal, každý by se měl naučit něco pořádně – každý by měl z gymnázia získat nějaké znalosti, které bude moci v budoucnu rozvíjet. Jenom tu všechno okecávat a očůrávat – v tom nevidím hodnotu. Někdě možná ano, ale já ne. Irituje mě to. Já bych všem chtěl vzkázat to, co jsem slyšel od své mámy: Aby žili tak, že až budou jednou bilancovat svůj život, až budou mít něco za sebou, tak aby se za sebe nemuseli stydět. Proto by studenti měli především studovat. Kdy jindy, než teď, když na to mají čas? Přičemž, ale jen podotýkám, že fyzickou práci neberu jako něco, za co by se vystudovaný člověk měl stydět. Spíš by se měl stydět za lumpárny, co provedl druhým.

Člověk se samozřejmě v životě nevyvaruje nějakých kompromisů, ale každý kompromis by měl mít své hranice. Všichni zločinci, všichni, co lžou, kradou a podvádějí říkají, že to dělají pro děti, pro rodinu, což možná na jednu stranu vypadá hezky, ale na druhou stranu okradli třeba spoustu dobrých a slušných lidí. Takže učit se a žít tak, abych se mohl ostatním podívat do očí.

S čistým svědomím...

No, to je další věc, já si myslím, že tenhle základní autoregulační mechanismus se pro mnoho lidí stal přítěží a balastem na cestě k úspěchu a k bohatství a začali ho naprosto ignorovat. Obávám se, že mnozí lidé kvůli prachům svoje mravní zásady hodně opouštějí. Svědomí ale člověka vždy dožene.

Život mezi

ADÉL BÍLKOVÁ

Každá z nich měla své místo. Mačkaly se vedle sebe a volná místa scházela. Byly seřazeny tak, jak se narodily a ne tak, jak přibývaly. Desítky a desítky kousků, tisíce se vedle sebe. Procházela jsem každou z nich. Tady sociální statusy neměly žádnou váhu, sociální role? Jen ženy. Občas možná i muži, ale ne tady. Některé tu byly jen jednou, některé víckrát. Bylo to označeno zvenku. Mohly mezi sebou mít klidně i dvacetiletý rozdíl, ale na tom nezáleželo. Ona si nevybírala, nebo naopak vybíravá byla. Matky a dcery. Všechny tu byly. Rozhodně v těch ostatních místnostech určitě. Tady by to měla být procházka růžovým sadem. Kdo se zvládl udržet tady nahoře, měl štěstí. Dole to bylo peklo. V mnoha případech už tam neměly být a uvolnilo by se místo. Jen co to dodělám tady, sejdu o patro níže.

Na první pohled to bude vypadat úplně stejně, možná sestavení polic bude jiné, ale jinak to na první pohled bude stejné. Jenže tady jsou označeny nejen posledním datem návštěvy, tady je i tajemné PO, které by mohlo znamenat cokoli, ale neznamená. Tady nahoře také některé tak byly označeny, ale bylo to jen na papírových deskách, které odkazují právě tam dolů.

Všechny, tak, jak tam jsou...ty si vybrala. Ani tam se nehraje na sociální postavení.

Je to tak, rakovina si nevybírá.
Tady jsme si všichni rovni.

Předmluva

TOM MALIMÁNEK | ANNA STEHLÍKOVÁ

Určitě jste si všimli, že je na škole nějak prázdná. Jako by se čtyři třídy do pekla propadli. A jistě víte, co to má na svědomí – maturita. Ovšem mezi běžnou školní docházkou a zmizením (či oním propadnutím) je pár emočně vypjatých týdnů, až se někteří modlí ke všem svatým. Svaták většinu z nás spasil a ty máš teď možnost nahlédnout do dvou „maturitních deníčků“ a diametrálně odlišných praktik, jak se to dá celé zvládnout.

Po krátké pauze jsme já a Tom jako čerstvě odmaturovaní zasedli k počítačům a sepsali naše pocity, myšlenkové pochody a činnosti během maturit. Zjistili jsme, že naše prožívání bylo dost odlišné. Zatímco Tom s klidem pokuřoval na střeše, užíval si učení, legalizoval – jeho základem byla pohoda. Naproti tomu já se dopovala rybím tukem, hysterčila, běhala po lese – mým základem byla hysterie. Každý to měl prostě jinak a následující zповědi berte čistě pro zajímavost. Určitě ne s tím: „Ježíš, co když budu šilet jako Anča?“

Maturita

TOM MALIMÁNEK

Taky tě to jednou čeká. Za rok, za dva, za deset let... Taky budeš muset dříve nebo později prokázat, že i Ty zvládneš složit zkoušku dospělosti. A jedno ti chci vzkázat – zvládneš to. A co víc? Zvládneš si to třeba i užít, jako já.

V roce 2011 jsem úspěšně prošel přijímacím řízením na Postupickou a o šest let později jsem seděl na potítku a zapisoval si, co všechno chci porotě povyprávět. Co se dělo v mezidobí?

Když pomínu mé gymnaziální studium, pubescentní projevy chování, beatnické myšlenky a skutky a dostanu se až k období závěru sexty, vypadalo to přibližně následovně:

11. dubna se píše slohovka. Ještě den před tím hopsa hejsa do Brandejsa, kde běhám, plavu a cvičím v rámci přijímaček na tělesnou výchovu na PedF. Tady bych se jen rád pozastavil u jednoho zajímavého momentu, který bych přál prožít každému před jakoukoliv zkouškou. V neděli (večer před přijímačkami) po horké sprše jsem ze sebe smyl veškeré nejistoty, obavy i nervozitu. *Stál jsem v koupelně a věděl jsem, cítil jsem, že není nic, co bych nezvládl. Ze jsem na všechno připraven. Už se můžu spolehnout jenom sám na sebe a vím, že to zvládnou.*

Nevím, kde se to ve mně vzalo, ale byla to ta nejryzejší podpora a radost ze sebe sama. Tuto část přijímaček jsem zvládnul a přišel čas řešit maturitu.

Slohové práce jsem nemusel nikterak bát, Janotová připravila mě i celou mou třídu parfaitement. A když jsem býval tím Singl šéfredaktorem, tak bych to přeci měl napsat (jeden z mých postřehů: Připravte se na to, že ve vás budou vkládat všichni kolem důvěru. „Když jsi přeci ten šéfredaktor, tak to musíš napsat za jedna, nééé?“) Naštěstí to tedy dopadlo podle této predestinace. I když pro upřímnost, napsal jsem snad tu nejprůměrnější a nejnudnější práci, co jsem kdy vydával za slohovou.

Následovalo takové to období končení klasifikace, poslední středoškolské testy, ale co hlavně – furt někde nějaká akce, párty, jakože dokud ještě můžeme, tak at se jako třída společně pobavíme. Nebo dokud to jde, musí se přece zakalit s maturanty. Byla to náročná příprava k maturitě, občas to končilo se sešivačkou v uchu nebo zapichnutou značkou v autě.

Dostali jsme vysvědčení a nejednou nám skočila středoškolská docházka. Částečná organizace posledního zvonění ve mně probudila první vlnu nostalgie. Poslední poslední zvonění. Pohled na rozebírání stanů a atrakcí, praskání balónků a jako Kotvald a Hložek vzdychli jsme au, čau a pá.

K písemné části není moc co povídat, písemnou práci z angličtiny zvládne i šikovný deváták. Didaktický test z angličtiny byl pro mě však zákeřný – na druhé straně, kam jsem nebyl s to se podívat, na mě čekalo ještě poslední cvičení za 15 bodů. O ty body jsem přišel a nevím, jestli to dávat za vinu Kozlu nebo tomu pěknému počasí venku. (Je to trochu pech, když se mi po celou mou studentskou kariéru nestalo, že bych zapomněl test otočit na druhou stranu. Při maturitě se mi to povedlo.)

Svaták mi tedy jakože už začal. Co se tak dozvídám od okolí, každý má trochu jiný přístup. Někdo začíná číst povinnou četbu, jiný si opakuje již vypracované otázky. Co já a moje parta? My jdeme legalizovat. Zmíním můj krátký rozhovor s maminkou:

„Kam že to dneska jdeš?“

„Na legalizaci jdu.“

„A neměl by ses náhodou učit na maturitu?“

„Tohle jsou vyšší zájmy.“

Pak se už i ve mně probouzí dosud netušený studentský duch. Popravdě jsem se nikdy nezvládl soustavně učit doma. A tak jsem vůbec netušil, jak na to. Jestli si to mám všechno číst, nechávat se vyzkoušet, zapisovat si to celý, učit se ve více lidech, vypadnout z civilizace a vstřebávat vědomosti uprostřed začarovaného lesa... Ale tak logicky – na co se to vlastně chci připravit? Patnáctiminutový proslov na zadané téma. Zapínám diktafon, beru si sebrané materiály a mluvíím a mluvíím. 15 minut je sakra málo, když chcete říct všechno. Zjistil jsem, že ta čtvrt hodina v mém podání odpovídá plus minus jedné A4 buď z jedné, nebo z

obou stran popsané. A tak jsem začal soustavně, systematicky a efektivně pracovat. (Fakt nechápu, kde se to zrovna ve mně vzalo. Ale fungovalo to)

Na státní češtinu mám vše přečteno a anglicky mluvit nějak umím. Tudíž můj hlavní a jediný zájem jsou mé tři profilové předměty – ZSV, čeština a dějiny umění (tzn. výtvarná výchova). Zde bych ještě zmínil svůj rozhovor pro změnu s tatínkem:

„Hele a není trochu trapný se připravit fakt na všechno?“

„Klid, mám pět ústních maturitních zkoušek a učím se jen na tři.“

„Ha, oukej, to mi přijde jako dobřej vodvaz.“

Základem byla pohoda. Bydlím hezky mimo Prahu, šumí tu lesy, voní louky a já mám puštěný jazz. V klidném tempu sepišuju všechno, co k dané otázce vím, připsuju věci, co jsem do té doby neznal, a do toho mi rytmicky hraje saxofon v doprovodu mně neznámých černochů z amerických barů 40. a 50. let. Po pár otázkách vzdychky krátká přestávka – vyčůrat, kousek čokolády, cígo na střeše, zadívat se do měsíce, osvojit si klid mladé noci a s čistou hlavou k další otázce. *Pohoda, jazz.*

Noc střídá den, netknutých maturitních témat je stále méně a méně, zbývajících dní také. Dvě ze tří poliček jsou plné společenských věd a češtiny. Pomínu-li státní předměty, z těch školních mi zbývá necelá půlka dějin umění. A ústní pro první ze spolužáků začínají. Zahájení maturit. To znamená najít oblek, chytit motýlka, vyleštit botu a vydat se ke škole. Nervozita si potrása rukou se všemi, které to dnes čeká. Těsně před přivítáním komisařky Šudomové se dozvídám, že mám proslov za naši třídu. Čirá improvizace mi vyšla a já vycházím ze školy. Hodně štěstí všem.

Ještě s pár lidmi na dotaz „Jak seš na tom?“ vtipkují, že já jedu jen na samý jedničky. Sice mi zbývá ještě deset témat z dějin umění, ale samý jsou jasný. Ha, ha.

Den před maturitou mám vše zpracováno. Ideál. Od rána do večera jsem se jen s chutí pročítal každým stručně zpracovaným tématem a šel spát s tím, že to všechno vlastně umím. Spánek sice nic moc (asi ten potlačený stres přeci jen nějak funguje), ale jdu na to.

- **ZSV** – ideologie. Jo, to byl fajn pokec. „A kdybyste se podíval například na volební program KSČM?“ „No to bych se nepodíval.“
- **Státní čeština** – „Tak co jste si vytáhl, Tomáši? Snad něco zajímavého.“ „Gatsbyho. Trochu nuda, ale mohli jsme se nudit víc.“
- **Státní angličtina** – Neměl jsem ponětí, co je tam za témata. Tak jsem si pro jistotu vytáhnul sport.
- **Výtvarná výchova** – impresionismus. Pohoda, alla prima. „A Rodin udělal ještě třeba sochu jednomu literátovi...“ „No, to byl ten básník, Francouz, jak je jen v županu a trepkách...“
- **A školní čeština** – třešnička na dortu. Avantgarda. „A co Vy a avantgarda?“ „Já a avantgarda máme k sobě blízko. Například jsem byl na autorském čtení surrealismu v Crossu. Nebo jsem s Eiflerem zhužebnil Pásmo – rapem.“

Tadá, hotovo. Já to zvládnul! Ještě chvilka do prozrazení výsledků. Mám radost. Čistá radost ze sebe samotného, protože si neumím představit, že bych tam předvedl lepší výkon. Jsem jak malý dítě, plný energie, radosti, štěstí a hlavně úlevy. Nepřeberný mix pocitů.

Jedna, jedna, jedna, jedna, jedna. Ty vole. To je jinej randál.

Maturita byla super. Vyždímalá ze mě maximum pozitivních emocí, když to celé skončilo.

Přípravu jsem si užil. Učení může být fajn prožitek, když máte pohodu a jazz.

Nejsložitější na tom asi je to, být pánem svých nálad. Kdybych se nedokázal udržet v klidu, nemusel bych zvládnout ten nápor. A to jak při učení, na potítku, tak před komisí. (I když je možná složitější teď přežít všechny ty oslavy maturit...)

Ještě jeden můj drobný postřeh: Nejkrásnější moment byl pro mne asi ten, kdy mi postupně chodili učitelé gratulovat. Měli radost a bylo to na nich vidět. Radost z nás všech. Vychovali a připravili další generaci absolventů gymnázia Postupická. A já jim zato děkuji.

Můj maturitní deníček

ANNA STEHLÍKOVÁ

Jsem dva měsíce v maturitním ročníku. Dnes jsem udělala první otázku. Trvalo mi to tři hodiny, ve kterých bylo zahrnuto následující:

- 2x palačinka – jedna slaná (sýr, šunka), sladká
- 1x miska musli
- 2x hruška
- 1x jablko
- 1 litr a něco zázvorového čaje
- koupení 2 knížek
- vybrání 5 kulturních akcí
- stáhnutí 16 písniček
- 16 tanečních kreací na stáhnuté písničky
- složení jedné básně
- přečtení několika básní
- přečtení článku o meditaci
- následný pokus o meditaci
- pokreslení A4 zeleným fixem

Ano, mám problém s prokrastinací.

cca konec října

Takhle začala moje „příprava“ na maturitu, která pokračovala až někdy v březnu. Mezitím byla dlouhá pauza. Pořád to bylo dostatečně daleko a děly se důležitější věci. Kulturní akce, kamarádi, zapojování do různých projektů byly na pořadu dne, maturita přece až v květnu, ne? Přišly Vánoce. Ples, zkoušení na půlnočko. Maturitu neřeším. Po plese nic. Zlom přišel v březnu o jarních prázdninách. Nepodařilo se mi nic naplánovat, takže jsem se donutila dělat otázky. A už to jelo – odevzdat seznam knížek k maturitě, slohovka. Začátek května zbytek písemných no a pak začínají ty úžasné dny – **SVATÁK!**

První den svatáku. Nakoupila jsem obrovské množství jídla a odjela za spolužačkami do vesnice jménem Prosečnice. Poklidná chatová osada. Všichni mi říkali: „Tam se nic nenaučíš, budete jen pařit.“ Omyl. Zatímco spolužačky si probíraly na zahrádce kytičky a broučky na biologii. Já se učila ZSV, konkrétně filozofii. Opakovala si jí nahlas, chodila po kuchyni. Jediný kdo mě poslouchal, byl spolužačky pes, i když v půlce Platóna našťavaně odběhl pryč. Někdy už to nešlo, vyběhla jsem do místních kopců, abych snížila hladinu stresu. Hodně jsme taky jedly, zvlášť na Den diet.

Po pěti dnech jsem se vrátila domů.

Říkala jsem si, že se nedonutím učit, když budu sama. Ale naskočila jsem do „učicího módu“ a jela jsem. Zvýrazňovače jezdily po papírech, já pochodovala po lese a zahradě, začala pít kafe a brát rybí tuk v kapslích. Což je dobrý tip! Podporuje totiž paměť a soustředění. Normálně se bere jako doplněk stravy, ale v případě učení funguje jako benzín. Berete jich 9-12 denně. Ale zpátky ke svatáku. Skoro každý večer jsem nutila mámu nebo bráchu, aby mě zkoušeli. Nechápu jejich trpělivost. Samozřejmě nastaly dny, kdy jsem se naučila třeba jednu otázku a flákala se. Jak se to blížilo, otázek bylo pořád dost, já si nastavovala budíky. Na otázku mám hodinu a hotovo.

Když o tom teď zpětně píšu, dochází mi, že jsem to vážně hodně prožívala. Trochu blázen. Často propadala hysterákům, křičela a brečela, že to nezvládnou, že to neumím. Extrém. Tím pádem jsem během svatáku vážně vypnula a soustředila se jen na učení. Úplně mě to sežralo. Ani jsem tolik nechtěla, ale stalo se. Pořád jsem myslela na to, co ještě neumím a jestli si pamatuju, co jsem se učila před dvěma dny. Nevnímala jsem, co mi lidé říkají, zapomínala na základní věci jako třeba zamknout a podobně. Můj social life šel stranou. Neustále jsem nechtěla věřit tomu, že se člověku na potítku vybaví ta jedna jediná otázka a prostě jí tam vysolí. Nevěřila. Vždyť to je takový množství věcí, že to nejde.

No a najednou už bylo zahájení maturit. Stála jsem tam a říkala si: „Opravdu se to děje, za pár dní budeš sedět tady u toho stolu s prostěradlem.“ Dny po zahájení, děs. Informace o tom, kdo dal a nedal. Než jsem maturovala, u nás už čtyři lidi „padli“. Hysteráky dosahovaly svých vrcholů. Stejně tak hysterické telefonáty se spolužákem, který maturoval ve stejný den jako já.

Zázrakem se mi podařilo projít si všechny otázky a víceméně je umět. Stihla jsem i opakování. Nastala neděle, den před. Opakuju, opakuju. Hysterie, hysterie. Jdu radši na procházku po lese a odříkávám filozofii. Množství zpráv, zvládneš to, přejú štěstí. Jedna od táty: „Když nejde o život, jde o hov...“ jak řekl Jiří Voskovec. Pravda pravdoucí. Maturantovi to ale nevysvětlíte. Noc, usnu až někdy ve dvě a probouzím se v pět. Hlavně se vyspat, to je základ! Haha.

Ráno. Jsem pořád nervózní, ale trochu to padá. Říká se, jakmile si vytáhneš první otázku, tak už je to dobrý. A ano, je to pravda,

zalovení v dábělském pytlíčku a je to. Dějiny umění – Pařížská škola a kubismus, uff. Štěstí přeje připraveným?

Státní angličtina, dobrý. Přichází státní čeština a jsem snad nejvíc v háji, už dvě holky od nás to nedaly. Táhnu otázku a říkám si: „Hlavně nechci poezii, protože hledat na potítku tropy a figury, to nedám, no a taky nechci Květy zla.“ No a samozřejmě! Květy zla. (To byla pomsta za ten kubismus.) Na potítku se mi stahuje břicho a něco píšu a potím. Přijde zkoušení, začnu mluvit, jsem v půlce, na vše odpovídám. A najednou magická věta: „Tak nám to asi stačí, jak se vám to četlo?“ Chvilí nevěřím a pak něco plácnu. Díky, nashle. Vyjdu ze třídy. Jak je to možný?

Následují ještě dvě zkoušky a hotovo. V dopoledním „běhu“ jdu jako poslední. Čekáme. Asi za dvě minuty si nás volají do třídy, seřadí a: „Všichni jste to udělali!“ Hallelujah! Těžko se tomu věří, ale opravdu jo!

Se spolužákem jsme asi ještě trochu mimo, a vycházíme ze školy, směr Albert pro oslavný nápoj. Sedíme v parku, je nám blaze, máme maturitu! I přes všechnu tu hysterii, mám.

Ještě teď, když píšu ten článek, mi nedochází, že to mám opravdu za sebou. Že před měsícem mi začínal svaták a já nevěřila, že to jde. Ale jde to, jen prostě chvíli nebudete kalit, ale učit se.

P.S. Čtěte tento článek před maturitou.

Tady je pár postřehů (které se mi potvrdily):

1. Nemůžete se furt učit, nejde to a hrábne vám.
2. Důležité je redukování stresu, já třeba chodila snad denně běhat nebo na procházku, prostě na chvíli nečumět do papírů a zvýrazňovače.
3. Na každou otázku se koukněte. „To si nevytáhnu.“ Prostě nefunguje a vytáhnete se jí.
4. Je to o štěstí. Vážně. Můžete to umět a vytáhnout si něco, máte zatmění, otázce úplně nerozumíte, rozhodí vás zkoušející a nedáte to.
5. Můžete si stokrát přečíst články o maturitě, všichni říkat o tom jak to vlastně není tak hrozný. Nevěříte tomu, dokud tím neprojdete. Jediný na co můžete myslet, že jednou to skončí.

Adéla Veiglová

aneb ta malá blond'atá youtuberka

PÁJA SMÉKALOVÁ, KATEŘINA SYPĚNOVÁ

Jdu z tělocviku a naproti stojí parta kluků. Jako obvykle jsou všichni o dvě hlavy vyšší a ukazují si na Ádu. Nenápadným šeptem, který je slyšet až k nejněžším skříňkám, si o ní povídají: „Hej, hej! Táhle jde ta youtuberka! Koukej!“ Ona samozřejmě zrudne jako rajče a jde dál. Stávalo se to každý den. Prostě někdo přišel a ukázal si na ni. Když nejste pro internet úplný anonym a nezapadáte do obyčejných škatulek, nejspíš se na vás ukazovat může. „Kolik jí je?“ „Hej to je ta, co natáčí na youtube?“ „Nepatří náhodou do školky?“

Ne, tahle holka patří sem! Takže všechny otázky pochytané na chodbách a útržky vět - máte je tu černé na bílém. A kdyby nějaký obdivovatel či obdivovatelka chtěl/a, můžete klidně Ádě cestou na tělocvik zamávat.

Než přejdeme k té obávané otázce o YT, přiblížíš prosím ostatním trošku sport, který děláš?

Cheerleading je sport, který zahrnuje různé prvky pohybu – skoky, akrobacie, pokřiky, tanec, pyramidy, stunts. Český překlad je „roztleskávačky“.

Jak ses k cheerleadingu dostala?

V první třídě k nám do třídy přišly cheerky ukázat, co umí a co dělají. Mně se to zalíbilo natolik, že jsme se s mojí kamarádkou rozhodly, že bychom to také chtěly zkusit. Potom jsme se šly podívat na tréninky a viděly tam i její sestru a to bylo definitivní rozhodnutí k tomu s cheerleadingem začít.

Existuje MS v cheerleadingu? Popř. byla jsi tam?

Ano, existuje. A na jednom jsem právě byla, tenhle rok v dubnu jsme letěli s národním týmem reprezentovat ČR na Floridu.

Takže – ty opravdu natáčíš na YouTube? Nebo to jen někdo vypustil ven?

Ano, ano, natáčím. Kanál se jmenuje Czech Cheer Champions.

A jak ses k tomu vůbec dostala?

Jednou Kája (kamarádka, která se mnou natáčí na YouTube) přišla s nápadem zkusit natáčet a mně se to zalíbilo, a tak jsem okamžitě souhlasila. Potom se k nám přidaly ještě Verča a Eistee.

Jak si váš kanál vede?

Vede se nám skvěle, máme už 21 000 odběratelů a rozhodně hodláme pokračovat, protože nás to baví a je to náš koníček. Je to zvláštní jít takhle po chodbě a slyšet někoho o nás mluvit.

Máte nějaké cíle (počet odběratelů, počet vydaných videí...), kterých byste chtěly dosáhnout?

Určitě, každý má své cíle. My bychom chtěly samozřejmě hodně odběratelů,

ale ne zase tolik, abychom potkávali na ulici neznámé lidi a ti nás zdravili. Na počtu vydaných videí nám nezáleží, hlavně aby ta videa byla propracovaná a líbila se.

A stalo se ti někdy, že tě lidi poznali, chtěli se s tebou vyfotit anebo chtěli podpis?

Na soutěžích se to stává hodně často. Stalo se mi to párkrát v různých obchodních centrech i na ulici, ale to je spíše výjimečné. To si tak čekáte ve frontě na Bubbleology a najednou vám někdo poklepe na rameno...

Vadí ti, že se s tebou lidi fotí?

Tak ono je to většinou na soutěžích, kde jsem na to připravená, takže ne. Na ulici mě to vždycky zaskočí, ale nikdy mi to nevadí.

Díky moc, tak ať se vede!

Rychlé to, nebo to s Ádou

Moře x hory – moře
Léto x zima – léto
Moře x bazén – bazén
Psi x kočky – psi
Sladké x slané – slané
KFC x McDonald's – KFC
Mikina x svetr – mikina
Dlouhý x krátký rukáv – krátký

Otázky z chodeb a záchodků

Kolik ti je let? 14
Kolik měříš? 157 cm
Opravdu nepatříš do školky? Ne, vážně ne.
Nejsi mimozemšťan? Ne-e (ale občas se tak chová)

Jeden svět v roli dobrovolníka

Aneb neomezený dorty a filmy zadara...

KAČKA PRAVDOVÁ

Mezinárodní filmový festival Jeden Svět je každoroční festival dokumentů o lidských právech pořádaný organizací Člověk v tísni. Letos probíhal od 6. do 15. března a zúčastnilo se ho téměř 50 000 lidí. Je pravda, že u některých filmů se člověku mohou chtít odpočítávat minuty do konce, ale zároveň se tam najde spousta takových, které vás doženou až k slzám. Během deseti dnů se promítá 120 dokumentárních filmů v pestrém spektru témat, takže je jen na vás, co si vyberete. Každý film se promítá třikrát. Letos jste mohli vidět filmy týkající se rozvoje urbanismu, rodinných problémů, migrační krize, války v Iráku nebo spoustu těch, které pátrají po skrytých ekologických hrozbách.

Bez spolupráce by se lidstvo neobešlo, ale řešení nedávných světových problémů nasvědčuje spíš tomu, že si každý zmetá jen na vlastním dvorku (migrační krize...). S ohledem na tyto události neslo letošní hlavní téma název „Umění spolupráce“. Symbolem se stala kotoučová pila, která je – jakožto ztvárnění manuální práce – zároveň prostředkem pro sociální integraci. Plán raketoplánu symbolizuje utopickou představu o možném řešení všech problémů.

Jeden Svět je super, Jeden Svět mám ráda. Jeden Svět otevírá oči a letos i náruč – a to lidem s postižením. Díky nové platformě „Jeden Svět pro všechny“ se letos mohli festivalu zúčastnit i lidé nevidomí, neslyšící či lidé s mentálním postižením. A to například díky audio komentáři k filmu, speciálně upraveným titulům ale i bezbariérové úpravě kin. Nově byl také zřízen dětský koutek, kam si zatížené maminky mohou na chvíli odložit svá robata a samy si zajít na film.

A teď k tomu dobrovolničení

Jak už jsem psala, mám Jeden Svět ráda a s nadšením tam chodím už nějaký ten rok. Není tedy divu, že jsem se letos celkem spontánně rozhodla, že tam chci pomáhat – dostat se do víru dění a k tomu získat

akreditaci na filmy? Jasně, že to chci!

Vyplněním krátkého formuláře na webovkách jsem se stala právoplatným členem Jedno-světácké bandy dobrovolníků. Následovala troška napětí, smíšených očekávání a jedno středně dlouhé školení a bylo tu zapisování směn. Je jen na vás, jak bude vaše dobrovolničení vypadat. Nabídka směn opravdu praská ve švech, pomoc je zkrátka potřeba úplně všude. Vybrat si můžete například směnu v dětském koutku, klasickou směnu v kině, v diváckém centru, na party, na doprovodných programech a tak dále. Pro to, abyste získali akreditaci na filmy, ale musíte odpracovat 4 směny. Já si vybrala směnu na předávání cen Homo Homini, jednu v kině a poslední, která se počítala za dvě odpracované směny, na zakončení.

První směna na slavnostním zahájení a předávání cen Homo Homini

Jak můžete vidět na fotce, má chvíle slávy tohoto večera nastala, když jsem se ocitla za zády Šimona Pánka (ředitel Člověka v tísni).

Možná si mysleli, že bude dobrý nápad vybrat mě pro předávání cen na podiu, ale asi jim bleskurychle došlo, že opak byl pravdou. Stály jsme tam dvě a vůbec jsme nevěděly co, kdy a jak máme dělat, ale s úsměvem

na rtech a přesvědčivým výrazem, že všechno je přesně tak, jak má být, se ceny dostaly z našich rukou a za chvíli jsme byly zase zpátky na pevné půdě. Alespoň mám co ukazovat vnoučatům.

Jako dobrovolníci jsme taky roznášeli jídlo mezi přítomné velevážené hosty, mezi kterými měl být mimo jiné i Andrej Babiš. Možná bylo lepší, že nepřišel. Opravdu velkou výhodou dobrovolníků je, že jsou většinu času v zákulisí, kde se skládá jídlo a především víno. Takže asi tušíte, jak to mohlo vypadat. Na druhou stranu, když nesete tácy a trochu se vám motají nohy, tak to není úplně sranda. Zničit šaty vyslancům z Norské ambasády, nebo ombudsmance se vám

úplně nechce. Až na zmatky se zasedacím pořádkem to byla vcelku poklidná směna. S lidmi, které jsem tam poznala, jsem se potkávala během celého týdne a člověk odcházel hezky naladěný na letošní festival.

Během týdne jsem si vyzvedávala volňásky na filmy a chodila skoro všude, kam to jen šlo. Celkem jsem stihla 12 filmů. Ve všedních dnech máte vstup na dva filmy denně, o víkendu na tři. Lístek si vždycky musíte vyzvednout v kině, kde se vámi vybraný film promítá, a to nejdřív den předem. Ani jednou se mi ale nestalo, že by lístky pro nás už nebyly.

Nedělní směna v kině

Další směnu jsem měla v neděli, a to na projekci dvou filmů. Před filmem rozdáte hlasovací lístky, a když film začne, jdete si sednout někam, kde je volno. Po filmu lístky zase vyberete. Nejtěžší práce na téhle směně je vysvětlit lidem, jak mají hlasovat a následně je donutit k tomu, aby hlasovali znovu, protože tohle kazí statistiky. Někteří lidé se vás ptají, jestli se to bere jako ve škole (teda jedna hvězda nejlepší, pět nejhorší), jiní zase natrhnou papír mezi pětkou a čtyřkou a asi si máte vybrat. Najdou se ale i horší případy, někdo si z toho skládá harmoniku, nebo vám rovnou řekne, že hlasovat nechce, protože nemá názor. Pak máte 45 minut volno a na druhé projekci je to to samé. Tady se opravdu nepředfete.

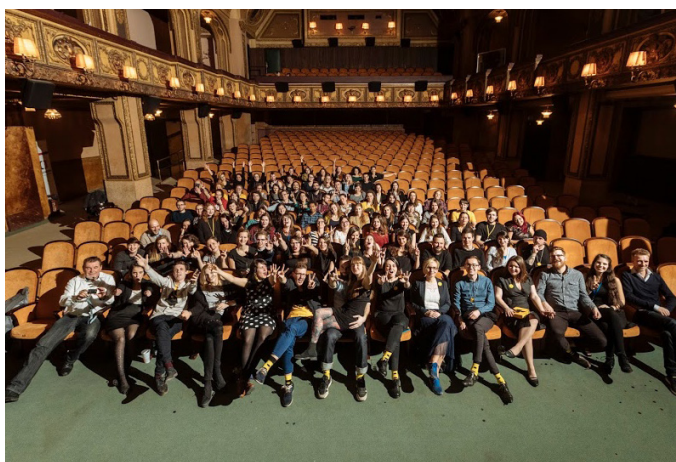

Slavnostní zakončení

Moje poslední směna byla na slavnostním zakončení v Kině Lucerna, kde jsem byla od půl šesté do půl třetí ráno. U hlídání guest listu jsem potkala opravdu zajímavého a milého šovinistického vyhazovače, který prohlašoval, že kdyby nebyly ženy, ochočil by si jiné zvíře, a že by je všechny nejradši zabil. Podle něj měl Bůh místo nás radši stvořit hada, protože tomu, když on šlápne na krk, tak na něj vyletí maximálně ochránci zvířat, kdežto když šlápne na krk ženě, dostane 15 let a ani neví za co. Měla bych připomenout, že to byla oslava konce festivalu o lidských právech.

Zbytek času jsem byla spolu s dalšími dobrovolníky na šatně, ale našťastí jsme mohli na chvilku odbíhat. Plížili jsme se pro další jídlo a sójové latté od Mamacoffee, abychom ten večer nějak přežili ve zdraví. Zároveň jsem si zašla vyzkoušet virtuální realitu do Diváckého centra, z čehož jsem se málem pozvracela, potom jsem byla vyfocená a nalepená na památeční plakát pro naši skvělou koordinátorku. Pak jsem se šla dívat na vítězný film *Není úniku* a hned po konci zpátky do šatny podávat bundy. Po filmu se situace začala pomalu zvrhávat a všichni, nadšení tím, jak letošní festival zvládli, začali trochu ztrácet smysly. Není divu, že když šatna zavírala ve dvě hodiny ráno, byla stále plná bund a lidi tancovali, jako kdyby dostávali rány paralyzátorem. Takže ve 2.30 jsme odešli, nechali bundy bundami, opilce opilci a bohužel i *Jeden Svět Jedním Světem*.

Fotografie: Lukáš Bíba & Vaiva Katinaityte

Už jsem taky říkala, že jakožto jednosvěták jste nonstop vystaveni nějakým dortům? Ne, vážně, pokaždé, vážně pokaždé byl někde dort a dobrovolníci jsou nejen zváni k tomu, aby si dali taky. Na tento týden se mým domovem stal *Jeden Svět* a taky částečně oblast kolem Můstku, a já jsem za to nesmírně vděčná, za ten Můstek už míň. Všichni byli milí, přátelští, nápomocní a ochotní. Nikdy bych nečekala, že mi to spontánní rozhodnutí dá tolik, kolik mi dalo. Dobrovolníků není nikdy dost, určitě neváhejte a příští rok se přihlaste taky. Je to jen na vás, můžete si vybrat směny, jako jsem měla já, anebo prožít festival v klidu a míru na směnách v kině. Každý si tu najde své místo. Já tam rozhodně příští rok budu, třeba se tam potkáme. :)

Pokud někdo z vás festival nestihl, od května jsou k dispozici nejúspěšnější filmy na promitejity.cz, tak neváhejte a na něco se koukněte.

Jeden svět

UMĚNÍ SPOLUPRÁCE

Festival dokumentárních filmů
o lidských právech

6–15/3/2017
Praha

Trochu vyuzená kuřácká glosa

ADÉL BÍLKOVÁ

Autorem je Tomáš Dvořák, který na naši školu ani nechodil a já jsem si tedy jeho glosičku rozhodla vypůjčit, protože to přesně vystihuje situaci v ČR hned, jak zákon o zákazu kouření v hospodách nabyl platnost. Jo a taky. Znáte ten vtip, jak vyhodili půl mega z okna? Ne? Tak se podívejte na antikonfliktní tým.

Celá republika je vzhůru nohama, hospody zejí prázdnotou. Mladí básníci zoufale hledají jiné motivy, o kterých by mohli psát. Kina přestávají vysílat francouzské nezávislé filmy. Lidé, kouřící na chodnicích, způsobují totální kolaps dopravy. Meteorologové varují, že venkovní kouř má fatální vliv na ozonovou vrstvu a není návratu. CEO Phillip Morris se oběsil. Policie podniká razie v barech a nutí barmany vylévat drahé kouřové whisky. Počet prodaných after-pills se blíží nule, protože lidé v klubech najednou vidí, jak jejich protějšek vypadá. Jazzoví zpěváci ztratili svůj pověstný chraplák. Množí se počet kolapsů z vedra lidí, kteří bydlí přímo nad bary a nemohou si doma větrat. Prezidenta přistihli, jak v baru kouří. Mluvčí píše na Twitteru o fašizaci pražské zahrádky. Chaos ovládl nevěstince. Prostitutky si nejsou jisté, jestli můžou uvnitř nabízet orální sex. Farmaceutický průmysl, který léta tají lék na rakovinu, spouští masivní kampaň za konzumaci uzenin. Okamura a Konvička zakládají novou stranu. Bobošíková chce kandidovat na její předsedkyni. Hymnu s názvem “Kuřba s kamarády” jim věnuje Ortel. Ministerstvo kultury nakonec na druhý den prohlašuje kouření za české kulturní dědictví.

ROK V ŽIVOTĚ STUDENTA

Škola začala už zas,
tohle říkal každý z nás:
„Tenhle rok to bude lepší,
maximálně беру за tři.”

Rychle končí pololetí,
dvojky byly, to fajn je.
Druhá půlka k nám už letí,
ještě zbývá naděje.

Začíná to celkem ok,
snad nadějný to bude rok.
Profesoři nezkouší,
i když je to pokouší.

S čím však nikdo nepočítal,
lenost, lhostejnost už vládnou.
Nic se mi teď nechce dělat,
šanci na úspěch mám kradmou.

Když začínáme je už srát,
snaží se nám testy dát.
Přepadovky sem a tam,
sakra, už zas propadám.

Učení, či zájmu není,
však píšem další testy.
Všichni už jsou zpomalení,
celý den se prospí.

Možná, když se snažit začnu,
o něco se pokusím.
Četbu na češtinu začnu,
k maturitám dobrušlím.

Vysvědčení přišlo zas,
tohle říká každý z nás:
„Příští rok to bude lepší,
maximálně беру за tři.”

- Marty Janáková, 3.TA

Číst či nečíst

aneb povinná četba pod drobnohledem

MARKÉTA MATĚJOVÁ

Není římského lidu (J. Loukotková)

Jarmila Loukotková je autorkou desítky historických románů. Sem tam nějaký ten detail sice není zcela historicky pravdivý, ovšem to nic neubírá jejímu skvělému psaní. V tomto případě se navíc děj odehrává za bouřlivé vlády císaře Nerona, která je sama o sobě velice zajímavá. Nechybí potyčky s křesťany, láska, šílenství a vzpoury. Budete se ovšem muset prokousat prvními pár tucty stran, kde číhají dlouhé popisy, mnoho postav a nedostatek dialogů. Ale jakmile se začnete orientovat ve všech jménech a vztazích, nebude možné vám knihu dostat z ruky. Od této autorky bych také doporučila román Bůh či Děbel.

Známka: 1-

Pes baskervillský (A. C. Doyle)

Fanoušek seriálu Sherlock bude možná z této knihy poněkud rozpačitý. Dialogy jsou archaické a nepříliš vtipné, děj táhlý. Osobně mi honba za vrahem nepřišla napínavá ani zábavná. Navíc se v tomto díle vyskytuje slavný detektiv Sherlock Holmes jen zřídka, jeho roli na místě činu zastupuje doktor Watson.

Známka: 3

Ilias (Homér)

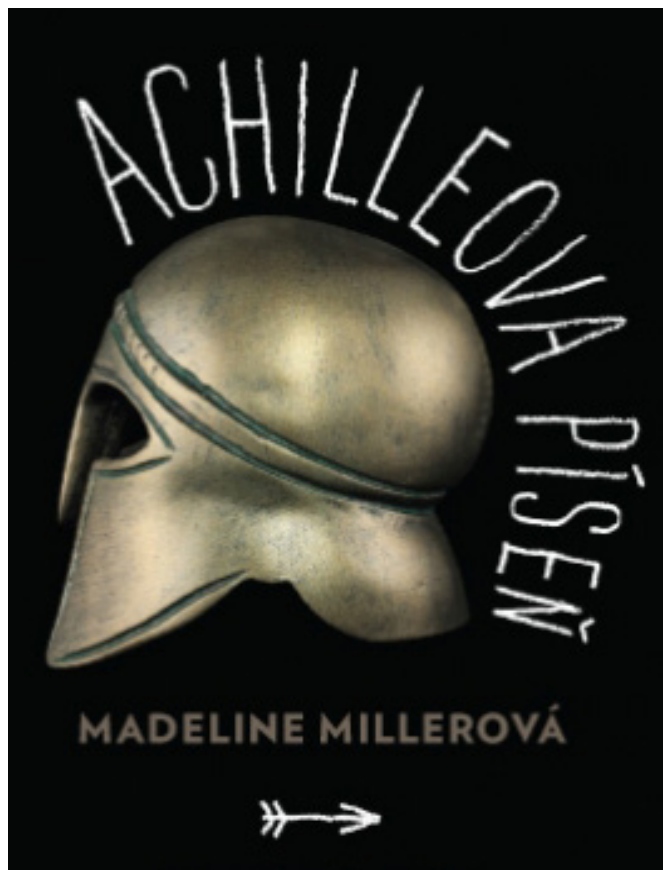
Dostat se skrz Iliadu je obtížný úkol i pro milovníky antiky. Díky veršům a množství básnických ozdob, které by nemělo být legální, se jedná o jedno z nejméně srozumitelných děl na seznamu povinné četby. Někomu může vadit i fakt, že je příběh o Trojské válce již poněkud známý. Ovšem pokud se nechcete připravit o hrdinného Achillea v knižní podobě, doporučuji Achilleovu píseň od Madeline Millerové – tento literární počín nemá na Goodreads vysoké hodnocení jen tak. Navíc se autorka drží děje Iliady, jen je hlavním hrdinou Patroklos – Achilleův přítel.

Známka: 3-

R. U. R. (K. Čapek)

Někteří studenti se vyhýbají divadelním hrám, protože se jim špatně čtou. Ovšem R. U. R. je hra natolik strhující svým dějem a atmosférou, že i těm se musí zalíbit. Postav je sice trochu více, než by bylo nutné, ale i tak se jedná o čtivé a zábavné dílo se skvělou gradací děje a pouhou stovkou stránek. Navíc kdo by si nechtěl přečíst hru, ve které bylo úplně poprvé na světě použito slovo robot?

Známka: 1

Asociálův kulturní přehled

je libo párty na lodi

ADÉL BÍLKOVÁ

ROCKÁČ

Myslím, že už ani nikoho nemůže překvapit, když zmíním už nevímkolikátej.ročník **Rock for People**, který najdete v **Hradci Králové** v době 4. 7. – 6. 7. Letos se těšte na kapely jako jsou **Die Antwoord** (mám z nich osobně strach, ale nedá se nic dělat – kamarádi, který mám, je přímo žerou, stejně jako kanibalové), **Foster The People**, **Paramore**, **Cage The Elephant**, (vyplatí se zmiňovat i **Evanescence**, kteří spíše vstali z hrobu?), **Three Days Grace**, **The Bloody Beetrots**, **Lake Malawi** nebo **Vypsanou FiXu** (která ti ukáže Papírovou hyenu a Mariánské léto) a spoustu dalších, ehm, kapel.

Ceny jsou letos hodně nahoře a vzhledem k tomu, že se LINEUP zveřejňoval postupně, dost lidí prodává lístky, protože se jim to nelíbí. Zase kdo stihl koupit včas, ten se tolik neplácl přes kapsu.

Do 30.6. bude možnost koupit lístky za **2000,-** **Na místě** bude stát **2200,-** (počet omezen na 1000 kusů)

ROLL TO DOKUD TO NEPÁLÍ

10. ROČNÍK festivalu **LET IT ROLL** bude, hádám, kvalitní podívaná. Kdo nevěří, ať běží (nebo jede) na **letišťě Milovice**, kde se tenhle festák koná v době **3. – 6. srpna**. Letos se můžeme těšit na **Andy C**, **Camo & Crooked**, **Netsky**, **Wilkinsona**, **Sigmu**, **Sub Focus** nebo **Mefjuse**.

Vstupenka, jako taková, stojí **1870,-** a ještě poplatky za kemp, parkování a jaký další blbosti.

NENÍ KOSTEL JAKO KOSTEL, ZVLÁŠŤ TEN ROCKOVĚJ

Aneb **Rock for Churchill**, v krásném areálu **Myslivna** na severu Čech v městečku Vroutek. Zurčení potůčku a šumění lesa si nejspíš neužijete, ale festivalovou pohodu určitě ano.

Vystoupí zde skupina **Irie Révoltés**, která nedávno oznámila konec své kariéry, dále tu jsou **Peter Bjorn and John**, **Triggerfinger**, **Tata Bojs**, **J.A.R.**, **Vypsaná fiXa**, **Priessnitz**, **Skyline** nebo **Mydy Rabycad**.

Takže **25.8 – 26.8.** hezky na sever za **900,-** (při platbě do 30.6.), takže spíš počítejte **1000,-** (do 25.8.)

PRO DOBROU VĚC

Tu je **Festival Boskovice**, probíhající ve dnech **6. – 9. července**. Jestli znáte čítárnu Unijazzu, kde to vypadá jak v bytě 70leté babičky, co se stala revolucionářkou a punkerkou v jednom, musíte vědět, že celý festival se bude tímto směrem trochu ubírat. Zároveň, pořadatel – Unijazz završí čtvrtstoletí pořádání festivalu pro židovskou čtvrť. Takže prostě **jubilejní** párty. Budou tu na vás čekat různé koncerty (pro představu – **Hugo Race Fatalists (AUS/I)**, **Esazlesa**, polská **Haňba!**, **Květy** a tak..), divadelní představení, filmové projekce, výstavy a autorská čtení.

Cena je stanovena na **650,-** na hlavu, pro Studenty za **550,-**

TAM, KDE KONČÍ LEGRACE, ZAČÍNÁ SMRT

Do **2.8.** máte možnost navštívit poměrně kontroverzní výstavu **Acheron – výstava pohřebních schráněk**. Uznávám, je to kvalitně odvedená práce, dokonce jedna urna vypadá jako avokádo. Tuto výstavu najdete v **Galerii Kvalitář**, sídlící na **Senovážném náměstí č.17**.

Je mi samozřejmě jasné, že i mimo naši malou zemičku je spousta jiných koncertů a festivalů, ale já se chtěla soustředit hlavně na Česko, protože pro dost lidí končí hranice jejich světa za Prahou a opět začínají za hranicemi Česka. To prázdný místo je ale taky důležitý pro prozkoumání. Samozřejmě, taky i mimo ČR jsou fajn festy, jako je například **Sziget** v Budapešti (nebo kde). Nebo **Grape** festival, u nějakých sousedů. Vůbec nevím. A nechci. Hlavně si, lidi, užijte léto.

Z čeho že můžu maturovat? K čemu mi budou ty „efsíčka“ a kolik musím přečíst středověkých románů?

... aneb maturitní přehled

ANETA JAGSCHOVÁ

Rok	Společná část	Profilová část
2016	2 povinné zkoušky 1. český jazyk a literatura 2. cizí jazyk nebo matematika	3 povinné zkoušky stanovuje ředitel školy
	max. 2 nepovinné zkoušky - z nabídky: cizí jazyk, matematika	max. 2 nepovinné zkoušky nabídku stanovuje ředitel školy

Každý si asi během studia na gymnáziu klade podobné otázky, protože studenti často nemají dostatek informací, jak to s tou naší „zkouškou dospělosti“ vlastně bude. Taky jsem v tom nejednou tápala, a tak jsem se rozhodla, že se vám pokusím shrnout a vyjasnit nejzásadnější informace o maturitní zkoušce, ať víte, do čeho jdete. Člověk by se divil, co dokáže zůstat do poslední chvíle utajeno i samotnému maturantovi.

Jak to tedy vypadá?

Společná část maturitní zkoušky

Společná (státní) maturita je na gymnáziích označována jako lehčí část. Stejně bychom ji ale neměli podceňovat.

Čeština – Státní zkouška z češtiny se skládá z didaktického testu, slohové práce a ústní zkoušky.

Písemná práce – Píše se již někdy v dubnu. Bude tedy první částí vaší maturitní zkoušky. Máte možnost volby z deseti zadání, u kterých je určen slohový útvar a téma. V letošním zadání se objevily například tato témata: novinový článek o prokrastinaci, charakteristika některé ze známých románových hrdinek, zpráva o zahájení vodácké sezóny nebo popis obrázku od Lady. Na vybrání tématu je

určen limit 25 minut a na samotné psaní 1,5h. Minimální počet slov pro splnění zadání je 250 (s tolerancí 50 slov) a horní hranice není stanovena. Pokud si nejste jisti svou znalostí pravopisu, je možné vzít si s sebou Pravidla českého pravopisu.

Didaktický test – Úkolem je najít gramatické chyby, uspořádat odstavce do souvislého textu, charakterizovat slovní druhy, větné členy nebo souvětí, najít informace v textu apod. Splnění didaktického testu by nemělo činit problém žádnému gymnazistovi. Celkově tu můžete získat 50 bodů a minimální hranice pro „prolezení“ tímto testem je 22 bodů, což není nijak náročné kritérium.

Ústní zkouška – V této části jde hlavně o znalost knížek ze seznamu literatury k maturitě. Na výběr máte momentálně z šedesáti šesti knih a výsledný seznam, ze kterého si potom jednu knihu vytáhnete u samotné zkoušky, si sestavujete sami dle daných kritérií:

Žák vybírá 20 literárních děl

Světová a česká literatura do konce 18. století - minimálně 2 literární díla

Světová a česká literatura 19. století - minimálně 3 literární díla

Světová literatura 20. a 21. století - minimálně 4 literární díla

Česká literatura 20. a 21. století - minimálně 5 literárních děl

Minimálně dvěma literárními díly musí být v seznamu žáka zastoupena próza, poezie, drama. Seznam žáka může obsahovat maximálně dvě díla od jednoho autora.

Zkouška tedy probíhá tak, že si vytáhnete číslo jedné knihy a k ní přiděleného neuměleckého textu. Poté máte čas 20 minut na sepsání a promyšlení všeho, co byste komisi chtěli říct. Když nadejde váš čas, probíráte s profesorem kompoziční výstavbu knihy, časoprostor děje, literární druh a žánr, hlavní postavy atd. Dále se pak věnujete práci s neuměleckým textem, u kterého máte za úkol určit hlavně funkční styl a odhadnout, komu může být tento text určen. Když ve vašem přednesu excelujete a řeknete všechny potřebné i nepotřebné informace před uplynutím limitu patnácti minut na zkoušku, zbude třeba čas i na krátké popovídání o vaší vlastní tvorbě, pokud jste vášnivý básník, spisovatel či třeba redaktor Singlu.

Matematika - Státní zkouška z matematiky probíhá pouze formou písemného testu a maturitu z matematiky máte v kapse, pokud budete mít správně 33% procent úloh z tohoto didaktického testu. Existuje také možnost udělat si navíc nepovinně tzv. Matematiku+, jejíž úspěšné složení vám může otevřít cestu k vysoké škole bez přijímacích.

Angličtina - Zkouška z anglického jazyka je stejně jako ta z českého rozdělena na tři části.

Písemná práce - Z angličtiny se píše slohové práce sice dvě, ale velmi krátké. První část by měla být v rozsahu 120-150 slov, druhá část písemné práce se píše v rozsahu 60-70 slov. Jak jste si jistě všimli, důležitým rozdílem oproti písemné práci z češtiny je fakt, že je stanovena horní hranice pro počet slov. Věřte, že vím o lidech, kteří tuto informaci přehlédli a ztratili zbytečně body za moc dlouhou práci. Rozdílem oproti češtině je také počet témat na výběr. U angličtiny žádný výběr není. Každý píše stejná dvě témata. Nebývají však obtížná, a tak se není čeho bát. Letošními tématy bylo vypravování o nečekané návštěvě a dopis kamarádovi, ve kterém ho má maturant poprosit o půjčení kola.

Didaktický test - Maturitní didaktický test z AJ se skládá ze dvou částí, kterými jsou poslechový test a test čtení s porozuměním. V závěru čtecí části na vás bude čekat jen jediné cvičení na prověření anglické gramatiky. Nejnižší úspěšnost pro splnění této části maturitní zkoušky je stejně jako u češtiny 44%.

Ústní zkouška - Ústní zkouška z angličtiny se skládá ze čtyř částí. V té první máte za úkol odpovědět na pár otázek o nějakém daném tématu, v druhé popisujete a porovnáváte dva obrázky, v třetí části po vás budou požadovat mluvit 5 minut o nějakém z témat a poslední částí je rozhovor s profesorem, kdy je vaším úkolem na něčem se s ním domluvit.

Profilová část maturitní zkoušky

Profilová (školní) část maturity se skládá ze tří volitelných zkoušek. Můžete si vybrat z předmětů, které jste za svá gymnaziální studia navštěvovali. Existuje tu kritérium, že minimální hodinová dotace tohoto předmětu musela být za vaše studia 144 hodin, což odpovídá dvěma roků navštěvování daného předmětu. Všechny zkoušky, kromě informatiky, probíhají formou ústní zkoušky před maturitní komisí, kdy máte 15 minut na přípravu osnovy na potítku a 15 minut k předvedení vašich znalostí k otázce, kterou si vytáhnete. Profesori se vás samozřejmě také na nějaké informace doptávají, ale pokud máte, co říct, nechají vás většinou mluvit. Někteří si však stejně nějakou tu záluďnou otázku neodpustí.

Dodatečná kritéria

- Maturitní zkouška musí obsahovat alespoň jeden cizí jazyk buď v profilové nebo státní části.
- Pokud nesplníte část státní zkoušky, v září opakujete pouze tuto dílčí část a ostatní jsou vám uznány. Když například nesplníte 44% úspěšnosti v didaktickém testu z češtiny, v září si dáte znovu pouze didaktický test.
- Profilová zkouška z angličtiny, francouzštiny, němčiny či španělštiny může být nahrazena příslušným certifikátem. Těchto certifikátů je řada a jejich seznam najdete na stránkách naší školy.
- Některé předměty je možné dublovat a tím si třeba maturitu mírně ulehčit. Je například možné, zvolit si jako maturitní předměty jak státní, tak i školní češtinu. To samé je možné i u angličtiny a matematiky.
- Všechny podrobné informace o státní maturitě jako například úplné znění všech zadání, kritérií, vzorových testů apod. naleznete na stránkách www.statnimaturita-cestina/anglictina/matematika.cz nebo www.novamaturita.cz a doplňující informace o profilové části maturity, jako například seznamy maturitních otázek k jednotlivým předmětům, najdete samozřejmě na stránkách školy www.postupicka.cz/studium/maturita. Všechny informace, které jsem tu sepsala byly platné pro letošní rok. Jak to bude v následujících letech, není nikdy jisté, ale snad by se nemělo nic zásadně měnit, kromě povinné maturity z matematiky od roku 2021.

Doufám, že jsem alespoň některým z vás pomohla se v podobě maturity trochu zorientovat. Nejlepší způsob, jak si udělat reálný obrázek, je však navštívení nějaké ze samotných zkoušek. Pokud vás to tedy čeká až za více než jeden rok, doporučuji se v květnu zajít na nějaké maturity podívat. Věřte, že uvolněná atmosféra, která u některých zkoušek panuje, vás dokáže uklidnit a alespoň z části zbavit strachu z této obávané první velké zkoušky – zkoušky dospělosti.

Cestování po Číně

MARTY JANÁKOVÁ

Bylo jen otázkou času, než se konečně pojedou podívat za bratracem, který už několik let žije v Číně. Na začátku března nám poslal pozvánku na jeho svatbu a bylo jasno. Jedeme do Číny.

Celá cesta trvala něco přes třicet hodin, nic pohodlného. Vyrazili jsme 25. dubna v pět ráno na letiště Václava Havla, odkud jsme letěli do Amsterdamu. Tam jsme měli asi devět hodin mezeru mezi lety, tak jsme se vydali na menší procházku po městě. Vzhledem k tomu, že v Amsterdamu teď je každý druhý, nemusím to tu moc rozvádět. Všude voněla tráva a ulice lemovaly typické domy a kanály. Odtud nás čekal osmihodinový let do Hong Kongu. Letadlo bylo narvané k prasknutí a jediné, co nás zachraňovalo, byly filmy na obrazovkách před námi a letušky neustále chodící a nabízející nám chipsy. Když jsme dorazili do Číny, okamžitě se všechno změnilo. Atmosféra, lidé, vzduch. Bylo hrozně dusno a my museli čekat hodiny ve frontách na jejich striktní bezpečnostní kontroly. Nakonec nás čekal poslední kratší let do Kuej-linu, což je městečko na jihovýchodě Číny. Chytili jsme taxi a jeli k našemu ubytování.

První den byl hlavně o poznávání nové členky rodiny OuOu, ale i okolí Kuej-linu. Všechno bylo hrozně jiné, ale postupně jsem si zvykla. Jedna věc, které by si všichni všimli hned, je neustálý provoz elektrických skútrů. Byly všude. Na silnicích měly i vlastní pruh a ten byl neustále zaplněný. Jezdili dokonce i na chodnících. Tady totiž neplatí nějaký respekt chodců nebo přechody a semaforey. Auta a skútry jezdí kdekoliv, kdykoliv a jakkoliv.

Druhý den nás bratranec se snoubenkou vzali do 7 Star Parku, který je známý hlavně pro výhled na typické kuej-linské kopce a divoké opičky pobíhající všude kolem. Výhled byl úžasný, opičky také a užili jsme si všechny atrakce. Poté nás vzali na tradiční nudle a nechali nás procházet se, protože museli vyzvednout zbytek rodinky přijíždějící z Anglie. Jedna z neznámějších oblastí tu prý je Elephant Trunk Hill, což nechápu, protože po zaplacení nesmyslné ceny, jsme se dostali ke skále s dírou uprostřed, což mělo připomínat slona pijícího vodu z řeky. Wow.

Třetí den jsme v podstatě strávili na cestě. Museli jsme se totiž přesunout z Kuej-linu do vzdálenějšího městečka Liou-čou. To znamenalo najít co nejlevnější taxi nebo uber, dostat se na autobusové nádraží,

dojet na místo a znovu najít taxi, který by nás odvezl k ubytování. Po asi tříhodinové cestě jsme se dostali do města, pořádně to tam prošli a ochutnali co nejvíc z pouličních stánků kolem, kterých tam bylo opravdu hodně, a měli snad všechno, na co by člověk pomyslel.

Čtvrtý den byl ten, na který všichni tak čekali. Svatba. Asi v sedm ráno jsme všichni vstali, došli jsme na snídani, nachystali si své nejlepší oblečení a nechali se odvézt do vesnice, kde se svatba konala.

Náš velmi milý řidič nás odvezl kamsi do hor, ukázal nahoru na obydlí na kopci a tam jsme jeli. S čím ale nikdo nepočítal, byl terén ne úplně vhodný pro vysoké lodičky a šaty. Tak jsme se dostali mezi ostatní, což znamenalo 99% příbuzných z Číny a my. Jakmile jsme tam ale přišli, okamžitě jsem se cítila mimo a nemyslím to rasisticky. Všichni ostatní, kromě nás Evropanů a svatebčanů, byli totiž oblečení v každodenním oblečení. Tepláky, tričko, mikina, žabky. Hmm, dobře. Po chvíli okounění začal tradiční „obřad“.

Nepředstavujte si žádné sliby, oltář, ani nic takového. Tady se to dělá jinak. Ženich totiž nejdřív musí „vylomit“ nevěstiny dveře do pokoje a odvést si ji ven, kde nějakou dobu stojí a nechávají se fotit. Poté vevnitř zapálili vonné tyčinky a před rodiči nevěsty spálili jakési papíry. Následovalo asi hodinové focení, po kterém se všichni přesunuli na místo, kam přijelo ještě víc lidí. Hodně se jedlo, fotilo a nakonec se předaly svatební dary. Večer jsme se všichni po přestávce sešli na karaoke, kde bylo několik set karaoke místností a my byli v jedné z nich. Karaoke je totiž obří trend v Číně. Kdo nezpívá, nežije. Samozřejmě my, co na tyhle místa nechodíme každý týden, jsme neměli moc cviku, takže jsme si tam tak skuhrali a nechali „profiky“, ať to převezmou.

Pátý den jsme vyjeli lanovkou na vyhlídku, odkud jsme viděli na celé Liou-čou a udělali spoustu fotek. A vrátili jsme se zpátky do Kuej-linu. Šestý den byl nejlepší asi pro malého bratrance, protože jsme se konečně dostali do jeho vysněného zábavního parku Merryland. Já jsem nejdřív byla trochu skeptická, protože mám trochu strach z výšek a obecně moc nemusím zábavní parky. Tady jsme si to ale všichni užili, protože bylo skoro prázdné a měli jsme to v podstatě všechno pro sebe. Vyzkoušeli jsme volný pád, vodní dráhu, řetízkač a můj odvážný dospělý bratranec šel dokonce na bungee jump.

Ráno sedmého dne nám novomanželé napsali, že jedeme přes noc na rýžové terasy, že máme rychle sbalit to nejnnutnější a vyrazit. Tak jsme teda sbalili a vyrazili. (Teta si ještě stihla zatancovat na ulici se skupinkou dam, které tam předváděly jakési sestavy. Je zde zvykem, že kdokoliv může přijít, začít předvádět a ostatní se připojí.) Byla to opravdu dlouhá a hrbolatá cesta do Longsheng. Stálo to zato, protože nic hezčího jsem dlouho neviděla. Na vrcholku hor se táhnou asi 32km dlouhé rýžové terasy „Dračí hřbet“ a my byli skoro na vrcholu. Samozřejmě jsme udělali spoustu fotek a ochutnali místní jídla, např. rýži v bambusu. Druhý den jsme vstali na východ slunce a poté se vydali na dlouhou cestu dolů. Jelikož někteří z nás si vzali trochu větší zavazadla, museli nám je staré vesnické babičky snést dolů v koších na zádech.

Osmý, devátý a desátý den jsme strávili dalším focením, (hah, vím, fotili jsme dost), a procházením míst v Kuej-linu, které jsme ještě neviděli, jako bylo například obrovské podzemní tržiště s oblečením nebo další uličky se stánky s jídlem. Mňam. Co teda nebylo mňam, byly klece s živými zvířaty před každou restaurací. Byly tam slepice, ryby, nutrie a želvy. Ne moc pěkný pohled pro vegetariána. V jedné restauraci měli v nabídce dokonce i smaženého psa. Ble. Večer jsme si dali večerní vyhlídkovou plavbu po Li-tiang a bylo čas balit.

Poslední den jsme se všichni loučili. Sestřenice už byla zpátky v Anglii, novomanželé odjžděli do Šen-čenu a my se chystali zpátky do Čech.

I když jsem neviděla Velkou čínskou zeď, Honk Kong nebo Peking, byl to pro mě jeden z největších zážitků. Budu na to dlouho vzpomínat a doufat, že se tam brzy podívám znovu.

Slovo závěrem

ANNA STEHLÍKOVÁ

Já nechci psát poslední slovo závěrem!

Tohle je první věc, která mě napadne, když ho mám psát. Nechci opouštět redakci S!nglu! Druhá věc. Baví mě být šéfová a burcovat lidi k napsání článků. Baví mě psát. Baví mě, že studenty časopis zajímá, rvou mi ho z rukou. Baví mě redaktori S!nglu a naše redakční párty, které mají vždy skvělý průběh. A jsem na tohle všechno děsně pyšná, že to funguje a že jsme odstartovali novou éru S!nglu.

Než začnu psát sentimentální řečičky, tak už jen díky, že jsem i díky S!nglu měla skvělý poslední rok na Postupický, díky Vám, čtenářům.

A jestli něco dělejte na Postupický, kromě těch povinných věcí jako občasné studium a časté párty, tak buďte součástí S!ngl redakce. Protože to stojí za to. Tak čau!

TOM MALIMÁNEK

Na závěr, než zavřete a odložíte Singl, bych vám chtěl v první řadě poděkovat. Poděkovat za vaši přízeň a podporu postupického občasníku. Náš (váš) časopis prošel za svou existenci mnoho změnami a každým dalším číslem posouváme své perspektivy dál a dál. A já mám velikou radost z toho, že to tak funguje a že se na naší škole tvoří něco, co má svou hodnotu. Že se nám povedlo předvést, jak kreativní studenty a zajímavé lidi máme na škole. Postupická je zkrátka škola nevídaných možností. A jako letošní absolvent mohu říci, že si nedovedu představit lepší středoškolský prožitek, než ten zde na Postupické. Čtěte o své škole, čtěte články, názory a básně svých spolužáků, čtěte Singl. Protože to stojí za to. Howgh

Minutu ticha za ty, co nás opustili

Tom Malimánek

Anča Stehlíková

Jiřan Eifler

Knedlíky

Maki Vaňková

Adél Bílková

toto číslo pro Vás připravili

Tom Malimánek

Anča Stehlíková

Anet Jagschová

Adél Bílková

Kačka Pravdová

Pája Smékalová

Knedlíky

Markéta Matějová

Adéla Bílková ml.

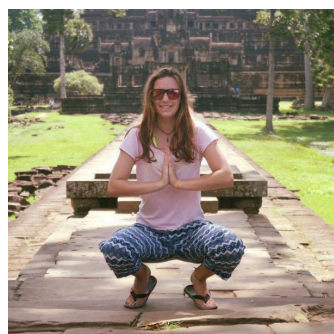
Kuba Bielik

Helča Konvalinová

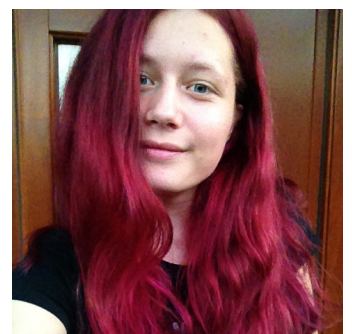
Kačka Sypěnová

Nela Roštoková

ECW

Marty Janáková